

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Fortsættelse af væren:
Livsform

Så Moura, Filipe Alexandre de Andrade Fortsættelse
af værten: Livsstil/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Fortsættelse af væren: Livsform

Sande historier af Nelson
Brás Pereira

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Livsstil

Det, der er proklameret, som det er bestemt af ... livsstil, med andre ord er det alt, hvad vi arver fra vores forfædre, så har vi missionen, at formere os, når vi når voksenalderen, det, der er proklameret af samfundets love, hvor vi lever i et demokrati.

Med andre ord, hvad vi kan tilegne os, viden, andre ord alt, hvad vi søger, når vi ved, hvad vi har bygget.

Hvorfor?

For når vi færdes i det samfund, vi er indsat i med fornuftens kraft, skal vi altid leve på en sådan måde, at vi er et acceptabelt væsen, så vi af samfundet selv ses som en gentleman, vi kan ikke være onde, bare mere værdige, end vi kan være; det er det, vi lever for, vi ved også, at der skal være hjælp mellem os.

Hvorfor?

Fordi vi er væsener, der skal tjene hinanden, er det derfor, der er det erhvervede problem, at fortælle sandheden, når ondskaben er større for mig.

Hvorfor?

For vi kan være et socialt væsen, men vi kan også leve som en vildmand.

Når vi ikke bliver slået af ligemænd.

Men der er altid og vil altid være tvivl, den mistillid, der altid hjemsøger os, som vi bliver undervist af, som vi bliver undervist af, og det er der, vi går hen, så længe vi er sikre på, at vi virkelig stoler, så tjener vi os selv godt, fordi vi gør godt.

Vi ønsker at glæde alle læsere, der kan læse bøger, disse mine bøger, som du kan finde i enhver boghandel, hvor du kan blive fascineret af de emner, du ønsker at lytte til og læse ved sengetid.

Du vil være i godt selskab, du vil aldrig læse og se så sande beretninger.

Som dem, der føler, at de har den sande erfaring, der har begået fejl, men som har været i stand til at helbrede mig for alle de sygdomme, har hjemsøgt mig.

Hvad bliver temaet for denne udgave?

Flyvende rapporter, måske et emne, der ikke vil være for chokerende, vi ønsker ikke at chokere læserne, men rapporterne er sande og bliver fortalt på en måde, der blev oplevet på en lovlig måde.

Fordi jeg har levet inden for loven, troet, forestillet mig tusind og én ting, følt den sande følelse af dyrisk instinkt.

Vi vil vinde med magt, og vi har lyst til .

Uden for loven kan det væsen, som vi alle har lært, finde os, og vægten af det kommer fra den måde, vi har været vant til at leve sammen på, for på trods af alt det onde, vi kan gøre, kan det aldrig betragtes som ondt.

Jeg tror, at ethvert væsen har en reinkarnation.

Vores ambition er at leve på en måde, som vi tror er let, men som ikke er let og bliver vanskelig, vi kommer på kant med loven, og når vi ikke har penge til at betale gode advokater, betaler vi en højere pris.

Hvorfor?

Hvis vi ikke kan være sjove, kan vi heller ikke være sjove.

Dette er min historie, historien om en ung mand, søn af en portugisisk far, men født i Afrika. Jeg voksede op i Pontinha, efter at min far blev skilt fra min mor.

Fra da af begyndte mit virkelige liv med at ville leve nemt, og som jeg allerede har nævnt, kan nemt blive svært.

Hvorfor?

For jeg har altid troet, at loven favoriserer os, når vi viser omvendelse.

Men når kendsgerningerne er bevist 100 procent, kan loven, som styres af domstolene, kun gøre forbrydelsen

at det virkelig skete, bortset fra forskellige faktorer, der sandsynligvis ville forvirre læseren.

Hvorfor?

For det ville være svært at give læseren den sande fornemmelse af smerten ved ikke at blive tilgivet og have mulighed for at smage på at begå en forbrydelse og føle onde, vi gør.

Når vi er forladt af samfundet, og vi er kvarterets øjne, som alle kan lide at se på.

Hvorfor?

Du har et øje for at søge, som kommer fra individuelle evner. For vi er altid født med en arv til komme videre i livet, så vi også kan undervise og en bitter livserfaring, og jeg betaler stadig for det!

Jeg blev født i Afrika og havde tre søstre: Elvira, Cândida og São. Det er en god start på en historie, som kunne have været genial, men som blev en knap så god livshistorie.

Jeg følte ikke megen ondskab over for de mænd, der udførte denne funktion, de såkaldte fængselsbetjente, jeg betragtede dem altid som fjender, fordi jeg ikke ville acceptere, at jeg virkelig kunne være sluppet af sted med det.

Jeg har begået flere forbrydelser på min vej gennem livet.

Jeg plejede at bruge dette udtryk, som var slang, med hvem vi handlede, det var en form for slang, eller vi kunne også bruge udtrykket orienteret.

Det var de steder, ledte efter, og på grund af den måde, vi levede på, var det altid havnen, hvor der ikke var vold, eller hvor vold ikke fandtes på en fristende eller provokerende måde, fordi vi virkelig havde det godt med det, vi gjorde. Det ses ikke positivt i samfundets øjne, for intet samfund accepterer, at andre kan leve af kriminalitet, hvis det ikke ses som et behov for at indtage stoffer, der kan bruges til at tjene penge.

virker forfærdeligt slemme, men de findes.

Og som sådan har vi alle vores laster, men som sådan tager vi det altid ilde op, når vi ikke kan lide noget, der altid har været umærkeligt for os, som dårligt, men dette har en stor indsigt de steder, hvor vi alle er opvokset, de er vores miljøer, og det at leve sammen får os til at ønske og have ambitionen om at leve godt og være bedre end den anden.

Der var en masse drengestreger ligesom de børn, jeg voksede op med, men blandt dem var der en pige, som jeg altid havde kunnet lide, lige siden jeg mødte hende, og hun havde fødselsdag samme dag som mig.

Jeg har altid kunnet lide hende, fra den dag jeg mødte hende, hun boede meget hos mig og hos mine søstre, vi havde et meget tæt forhold, det var ikke kærlighed ved første blik, jeg tror og vil tro, at der aldrig vil være en kvinde som hende, jeg elskede, første gang jeg kyssede hende, følte jeg mig som en rigtig løve, vi kan alle sammen godt lide at se os selv på savannen.

Den, der har ret til et liv på lige fod med alle andre mænd, til at få en kone og stifte familie.

Selv om hun accepterer den måde, jeg har levet på, og at kærlighed kun kommer én gang i livet, føler jeg mig ikke klog, og jeg har heller aldrig betragtet mig selv som sådan, men jeg mødte dem alle, de var integreret på den ene eller anden måde, vi er alle nødt til at forbinde os, jeg betalte en stor regning, men alt sammen fordi jeg ønskede at have et godt liv.

Jeg var god til det, jeg gjorde, jeg begyndte at begå røverier, jeg begyndte med simple røverier, jeg begik nogle væbnede røverier. Men så blev jeg nedbrudt af det overdrevne forbrug af kokain, jeg havde det godt med at ryge det, og jeg ville ikke opgive det.

Det drev mig til vanvid, men jeg overfaldt aldrig nogen i mine røverier, hvis der ikke var nogen reaktion, havde jeg ikke behovet at bruge vold, jeg ville altid være nødt til at nedtone det i retten.

Jeg ved, at hvis man går i regnvejrs, bliver man våd.
ville have fat i de penge eller værdigenstande, de havde på sig.

Da jeg voksede op i Pontinha, var Lissabon altid sjov for mig, jeg så den som en by med historisk og kulturel værdi, som jeg havde læst i historiebøgerne.

Jeg så udviklingen i at have et godt liv, at leve et godt liv, som sådan, med andre ord, jeg ville bare have pengene, jeg vidste, at jeg klarede mig godt, jeg ville bare have pengene, og jeg havde det dårligt med det, jeg ville bare tilfredsstille min afhængighed og føle mig social, i et socialt miljø, at have det godt med mennesker og føle mig normal, normal i et socialt miljø, i forhold til mennesker.

Jeg følte mig dominerende, jeg troede, jeg var løven med manken på hovedet.

At erobre hendes territorium og dominere hendes liv.

Det var sådan, jeg så på det at have en kone!

Nå, men... Jeg så denne livsstil i et positivt lys i forhold til den skade, jeg kunne gøre på folk, jeg har aldrig skadet nogen på en måde, der ville ødelægge andre på en brutal måde og efterlade dem uden noget.

Jeg udnyttede kun øjeblikkets omstændigheder, og jeg gjorde det kun for pengenes skyld, for det hurtige fix med at ryge kokain, men jeg forlængede altid det uundgåelige, som er det, der ikke er født med en mand, eller måske kan vi endda arve det, at den årsag, vi studerer som en mand, der drikker alkohol og ryger stoffer, reagerer i forplantningen af generne i den arvelighed, der er tilbage som følge af befrugtningen.

Jeg er ikke ekspert nok til at kunne tyde alt dette og give denne lignelse videre til læseren, ligesom at tale om det, fordi jeg var nødt til det, det er måder at leve på. Nogle gange bliver de taget godt imod, andre gange bliver de taget dårligt imod.

Hvorfor?

For den måde, vi har lært at leve på, som jeg nævnte ovenfor, ikke altid at handle med ondskab, men at blive tilgivet, at blive godt modtaget!

Hvorfor?

Fordi vi lever efter dette, efter standarder, lever vi
Det er form for ambition at kunne få et godt liv.

Forholdet begyndte, da jeg var 22 år, i hæren, men jeg ville ikke af sted, men loven sagde . Og det var der, jeg fik det rigtige forhold, den lidenskab, som jeg aldrig vil få på samme måde som Cristina, og her begyndte det forhold, som vi alle stræber efter, vi ønsker alle at finde vores sande bedre halvdel.

Jeg levede intenst, jeg følte, at hvis hun var væk fra mig, ville jeg ikke have det godt, og det var nok der, hun udnyttede, at hun havde lidt mere magt over mig.

Jeg elskede pigen, jeg var jaloux, men det var ikke en syg jalousi, det var en sund jalousi, og der var ikke nogen virkelig syg ondskab i den jalousi, som kunne få mig til at tvinge nogen til at blive hos mig.

Hvorfor?

Jeg troede, at jeg var alene, og hvis jeg mistede hende, ville jeg miste kvinden i mit liv, men det skete. Jeg ville på hovedgaden, og hun ville på et diskotek i campo pequeno, vi skændtes, og så slog vi op, måske var det ikke det, hun ønskede, hendes storebror accepterede aldrig rigtig forholdet. Jeg havde et skænderi med ham, men det var før, jeg begyndte at elske Tina, men var et øjeblik omstændigheder, men jeg kunne godt lide ham, men han accepterede ikke min måde at leve på, det fortalte han mig aldrig, men han viste heller aldrig, at han var på min side og vidste, at jeg var på den rigtige side.

Det gjorde ikke så ondt, men han accepterede ikke mit forhold til hans søster. Han boede kun sammen med mig på grund af konteksten, vi boede i samme kvarter, så vi bevarede det forhold, som vi var vokset op med.

Hendes mor var fra Nelas, fru Conceição, hendes far kender jeg ikke, men han var en god mand, Raul.

Han lærte at leve af sin kone alene, og på et tidspunkt udråbte vi ham til nabolagets skatteopkræver. Han var et barn, men han havde allerede en fornemmelse af tid, han studerede allerede.

Og det var der, jeg hurtigt indså, at jeg trods unge alder måtte kæmpe for mit liv og for det, jeg havde: far, mor, hjem, jeg manglede aldrig mad, og det gjorde jeg aldrig. For på trods af den lave løn, min mor fik, betalte hun 11 escudos i husleje, og det var det, min far betalte kun huslejen, det var det, men jeg manglede aldrig mad.

Så det var begyndelsen til enden, med andre ord kan fremmedgørelse føre til glemsel, og jeg tror, det var det, jeg lærte: At miste min far betød, at jeg var nødt til at reagere på samme måde som ham.

Jeg så op til ham som en helt, en kæmpende mand, søn af ydmyge mennesker. Hans bedstemor, Elvira, var den, jeg boede hos, indtil jeg var seks år , indtil jeg kom i skole, hvad skete der? Jeg vænnede mig til min bedstemor, jeg blev student, uafhængig af min fars direkte opsyn, men på det tidspunkt var mine øjne ikke helt åbne endnu, men jeg havde en fornemmelse af tid.

Jeg var bevidst om øjeblikket.

De er nogle af de reneste historier i verden. det sådan?

I dag kan alle blive anerkendt for deres at leve på, uanset deres position eller sociale hierarki.

Derfor tager vi udgangspunkt i, at ingen rigtig kan anklages for noget uden beviser.

?

Det er sådan, love styres, og vi har alle adgang til dem.
Du må ikke dræbe, stjele eller voldtage.

Men vi kan gå tilbage til menneskehedens begyndelse, og sådanne begivenheder ville ske igen og igen, fordi historien er baseret på det.

Vi er kontinuitet, den kontinuitet, der altid vil være kontinuerlig, den, der er bestemt.

Og det er den absolutte sikkerhed for, at vi lever af en årsag, vi er ikke en fortsættelse af at blive og eksistere på jorden.

Jeg ved det ikke, jeg kunne variere temaet, men det kunne komme i vejen for læserens læsning, det kunne distrahere fra den virkelige historie, der skete.

Men det er lignelser, som altid vil eksistere i hele bogen, fordi vi vil gøre de situationer, der blev oplevet, mere specifikke og forståelige.

Hvorfor?

Så du kan se, at det hele foregik i et samfund, hvor der altid var sunde liv og forståelse, en del af samfundet, for i andres øjne er vi måske endda judas, men der er en meget vigtig ting i livet: , vi sår, er den frugt, vi vil høste.

Min far har altid set mig og ønsket at se mig som en konge, men jeg er kongen, krigeren, som ikke altid kan vinde, og jeg startede meget ung.

Da jeg sagde, at det, der er let, ikke er let, men svært, var det det, jeg kaldte jagten.

Efter at jeg havde slået hende i ansigtet, følte jeg, at jeg havde mistet hende, jeg kunne virkelig mærke det i mine øjne, og senere forsøgte hun at finde sammen med mig igen, men jeg accepterede det ikke, og det var der, den virkelige historie om forbrydelsen begyndte, men jeg havde allerede en, jeg var allerede separeret, da jeg sad seks måneder i militærfængslet i Santarém, det var militærfængslet.

Arnaldo var dødsdømt på det tidspunkt, så historien om denne person passer ind i min rejse gennem fængselssystemet. Som bogen skrider frem, vil læseren komme til at forstå det virkelige sociale miljø, i dette tilfælde fængselssystemet.

Alt var investeret, så jeg kunne få et godt liv, og jeg havde allerede slået op med Tina. Og hvad gjorde jeg? Jeg prøvede lykken.

Jeg arbejdede endda i Pontinha-metroen som tømrersvend. De sorte frygtede mig, jeg arbejdede med sorte fra Kap Verde, gode mennesker, som ønskede et bedre liv, som de ikke havde i deres hjemland.

De ledte efter et bedre liv i Portugal, som de ikke kunne få i deres eget land, og derfor fik deres søgen dem til at immigrere fra deres eget land.

Det var nemmere at lede efter Portugal, fordi det lå så tæt på.

Jeg begyndte at føle nærheden til kapverdierne, at omgås dem, kapverdierne blev kaldt dårlige, fordi de måtte kæmpe mod ulighed, og da de ankom til Portugal, blev de ikke accepteret, fordi den oversøiske krig havde fundet sted, og på det tidspunkt var jeg stadig et barn, jeg var en chavalito, jeg var ved at vågne op, og det var der, jeg begyndte på det, som ingen ønsker af en søn, jeg begyndte at vandre, jeg var aldrig en vandrer, jeg var en vandrers.

Jeg havde allerede en forståelse af min fortid, jeg så mine forældre gå fra hinanden, da jeg var otte år gammel, jeg studerede allerede, og derfor vidste jeg allerede, at det ikke ville gå særlig godt for mig, jeg følte, at den mand, jeg holdt som en helt, forsvandt.

Da jeg så dette tab, indså jeg allerede i en ung alder, at jeg måtte hjælpe min mor, men jeg elskede virkelig min far.

Jeg tilbragte hver sommer med ham, indtil jeg var 17. Jeg fortsatte senere, da jeg var i hæren, men så begyndte jeg at glide væk, hvilket er naturligt.

På det tidspunkt var han i Figueira da Foz på Transport Service Practical School, hvor jeg tilbragte mine ferier sammen med ham.

Min far var en hård mand, han havde en hård barndom, han mistede sin far, da han var 14 år, og det var min bedstemors ambition at vokse op livet, at få mere støtte og flere penge.

Min far sagde, at hans afsked var kærlig, det var fra en, han kunne lide, fordi det var en forhastet afsked, siden afskeden ville han aldrig se sin far igen, men han voksede hårdt op med at hjælpe sin mor, han var den søn, der boede længst i sin mors hus.

Jeg boede hos min bedstemor i seks år, men hun var hård, hun kom fra bunden og voksede hårdt op, og hun lod aldrig sine børn sulte.

Han var minearbejder på det tidspunkt. Han ledte efter malmtilbud, men det lykkedes ham ikke. Han var også cykelrytter, så gik han ind i hæren og fortsatte sin karriere der.

Han blev en normal mand, han tog derhen på grund af livets nødvendighed, fordi han sikrede sig det, vi alle skal sikre os, selvforsyning.

Det skete, fordi han var en hård mand, en ven af en ven, en ven af sine børn, men han sagde ikke mange ord, han var respektfuld og ærlig.

Det var det, han altid ville efterlade mig, men det var, sådan er det, det var adskillelsen, jeg flyttede lidt væk, jeg fortsatte ikke med en mere dybtgående ledsagelse af måden være på og måden at leve på, af vanskeligheder, der skulle overvindes, og livets forhindring sikrede et job for at sikre fremtiden for at kunne avle, de er alle gode børn, vi er værdige at være hans børn, men der var også en mangel på forståelse og loyalitet fra min side, jeg blev det uartige væsen, som jeg havde sagt.

Den psykologiske piskning af følelsen forværrede mig kun, fordi jeg aldrig var i stand til at se, at det gode skal praktiseres, men da jeg kun modtog det onde gennem adskillelse, var jeg kun i stand til at se, at det gode skal praktiseres.

Jeg tænkte på ondskab.

Og det var sådan, det hele foregik indtil fordømmelsen. Hvor begyndte det?

Adskillelsen var overstået, og det var der, jeg begyndte. men det var min måde at leve på fra fortiden, og der følte jeg mig sikker fra bekymringen over den skuffelse, jeg havde følt, men der svor jeg, at du forlader mig, jeg vil aldrig give mig selv væk igen.

Min måde at leve på var at forbruge og stjæle, og det var der, jeg stadig ledte efter hende, og jeg ledte efter hende flere gange, og det var der, hun ville acceptere mig igen, jeg ved det ikke, du fik mig til at lide, jeg vil ikke have den følelse igen, det var smertefuldt, men jeg var altid nødt til at leve, og jeg har hende stadig.

Jeg har hende stadig i baghovedet, og det er derfor, jeg tilbragte så mange år i fængsel, fordi jeg altid tænkte på hende. Det er derfor, jeg værdsætter denne lidenskab så meget, jeg har aldrig oplevet noget lignende.

Linhó, efter tre måneders varetægtsfængsling kom jeg ind i Linhó-fængslet for dømte, min historie der begynder med mødet hos et væsen, der er begrænset af mod, af det, vi skal håndtere i andres verden, det, der sker, er , da jeg vidste, at vejen kunne være meget lang i fængsel, vendte jeg mig mod junglen for at klare mig, det var den nemmeste måde at håndtere dem, der begår forbrydelser og er i fængsel, det er en verden, hvor dumhedens lov regerer, og når man har med æsler at gøre, skal man vide, hvordan man håndterer dem, men hvis man er for klog, kan man falde, så livet der skal ikke så meget føres til lands som til , det var min redning, det var den metode, jeg valgte, som fik mig til at vinde, men min start ville blive lang, og det var en besværlig start, for jeg fandt mig selv uden kone, uden frihed, jeg fandt mig selv fanget, fortabt, og jeg var ung, jeg tænkte på alt det, der måske ske i de år, jeg kunne tilbringe der. Så hvad gjorde jeg? Jeg startede med at vinde respekt, det er ikke let, selv om jeg ikke ønsker at komme ind i voldelige konflikter, de sker, fordi de gennemgår en rutine, som jeg senere blev klar over, den rutine, som jeg efter at have set den væmmedes ved at leve, jeg troede aldrig, at mennesker kunne gøre så meget skade på hinanden, fordi nogle sælger stoffer, andre er brugere, fordi livet i fængslet drejer sig om monopollet på stoffer, for det var sådan, jeg begyndte at ryge heroin, da jeg allerede var kommet ind i fængslet.

Jeg besluttede at begynde på heroin, men på en sjov måde, se, jeg vil ryge heroin, men det næste, jeg vidste, var, at jeg sad fast, og jeg kunne ikke gøre noget ved det, men jeg lærte at gøre det, men det vil blive fortalt senere, så begyndelsen var dette at have et liv i fængsel på trods af den virkelighed, der undslipper fornøjelser, jeg resignerede kun til forbruget af heroin, fordi jeg vidste, at det ville tage mig væk fra tanken om at have sex, jeg blev fodret af et kemikalie, der ikke ville lade mig tænke på . Jeg har haft platoniske kærligheder, som det er legitimt, og jeg har haft store kærligheder, men det er noget, der garanteret, men det er ikke nok bare at prøve det, det ikke nok bare at ville ryge, der er altid aspektet af at ville være ledere, af at se andre i et hierarki kommandere, hvad du ved, du , det er smertefuldt, det er svært at bære, jeg besluttede ikke at have ondt af nogen, for jeg var der også, jeg betalte en retfærdighedsgæld, men min vej var meget dårlig, Hvis jeg havde lært denne lektie tidligere, ville jeg have vundet, og jeg ville ikke have tabt, for jeg ville være kommet ud midt i straffen, men mit image var brændt, jeg havde mange referencer, der er en beretning om min tid i fængslet, det var begyndelsen enden, en hård begyndelse, som jeg ikke kan fortryde år, jeg røg det stof, det hjalp mig med at frigøre et stort behov, som vi alle føler, det er logisk at have glæde, have frihed til at gå rundt og være smuk, i disse år...

Jeg har alle haft kærlighed, som jeg har bygget op indeni, men det må blive senere, nu vil jeg tale om rejsen, der er lang, jeg ved ikke, hvordan alle starter ved indgangen, når de bliver fordømt, hvilket er at søge velvære, selv inden for klosterlivet, men det er alt sammen subjektivt, for vores velbefindende behager måske ikke dem, der ser på os, det kan mishage os på flere punkter, for det første kan det være tyveri, for det andet kan det være slaveri, arbejde, for det tredje kan det være at blive barnepige eller husmor om dagen, der er så mange forskellige mænd i fængslet, at vi ikke altid kan vide, hvad der foregår inde i sjælen, eller hvad hver enkelt kan lide, mange vælger det gode for ikke at blive skadet, men ud over alt dette er der en endnu vigtigere pointe, du kan aldrig, aldrig købe et venskab, selv om det er betalt i , konfrontationen er meget hård i fængslet, der er dem, der ikke har noget, konfrontationen i fængslet er løs, løs på den ene side og stærk i det hele taget, jeg ville give en milliard eller hvad jeg skulle give for at gå tilbage, for at slippe af sted med det, men jeg gå denne vej, jeg ville gå den hårde vej, det var den , jeg altid var lidt længe om at forstå, min side var mere psykologisk.

Fra da af fandt jeg aldrig vejen til det gode i fængslet, jeg troede ikke på det , jeg så kun det onde. ? Fordi jeg væmmedes ved mig selv, fordi

I andres øjne var hun ikke andet end en piranha, piranha er et slangudtryk, som vi plejede at bruge, og som betyder dominerende, en person, der ikke ønsker at dedikere sig til nogen sag end den, de er afklarede med at gøre, de følger altid den vej, der altid fører til guddommelige, kraften kommer derfra, fra troen på håb og tro, og jeg har altid båret det med mig, jeg har set mord derinde.

Men jeg var ligeglad, og de lod mig leve, de forsøgte aldrig at skade mig, når sandheden skal frem, og det var præcis sådan, det hele begyndte, jeg var meget ustabil, uforudsigelig, og skolens rektor opfordrede mig til at fortsætte med mine studier, og det gjorde jeg, men ikke alle, der studerede, havde familiestøtte, garanteret støtte.

Det eksisterer altid, når det er garanteret med en lovlig måde at leve på og være i stand til at kræve, hvad der er forkert, det er derfor, det kaldes garanteret støtte, inden for loven er det dem, der giver os det onde, når vi bliver skubbet og slået af systemet, for fordi vi ikke har penge, vi skubbet ind i et system, hvor hvis der er penge, går alt meget godt, retfærdighed fungerer, for hvis der ikke er det, er det væk.

Uanset hvor meget de tror på dig, kan de ikke gøre noget for at ændre det, fordi de er embedsmænd, og de skal bare rapportere det, de kan ikke handle uden de krav, der er fastsat domstolene, hvis der er en klage, åbnes der en undersøgelse, men hvis de skulle åbne en undersøgelse, var jeg altid fri, fordi jeg kendte min vej rundt i fængslet, jeg kendte de korrupte vagter, dem, der transporterede stoffer ind i fængslet, nogle slap af med det, andre kom i fængsel.

Nogle af de politifolk, der blev arresteret, kendte jeg allerede, jeg skilte mig ud, og jeg havde en episode med en af dem, Alfredo, han var nattens mand, nattens konge, en natkluboperatør, det er den virkelige konge mafiaen, han fortjener et bedre liv, han var tidligere politibetjent, men han gik ned ad den kriminelle sti, jeg er meget glad for at nævne ham i min bog, fordi jeg lærte et par ting af ham, Selv om han var politimand, og jeg havde en mindre positiv episode i mit liv med ham, forsøgte de at dræbe mig i Linhó-fængslet, men på det tidspunkt var jeg allerede en veteran, jeg havde siddet der i fem år. Jeg kendte alle de ansatte, og de kendte alle mig, og den episode havde en dårlig effekt på hele fængslet, på de indsatte, fordi jeg var en opmuntring for dem alle, jeg var det eksempel, de så i mig, på at sikre kontinuitet i fængslet, fordi vi var nødt til at fortsætte.

Jeg var der, og da jeg sagde ovenfor, at kapverdianerne ville blive min fagforening, tog jeg ikke fejl, det var de faktisk, de ville gøre op med den episode, de forsøgte at dræbe mig, blev inviteret til at være manden i spidsen, men jeg ikke udnytte nogens fagforening, jeg fik ham bare til at indse, at hvis jeg ville, ville han være død.

Men ved skæbnens ironi skete intet af dette, de slog ham kun, de dræbte ham ikke, han forsonede og forsøgte at styrke mit venskab med ham, men han vidste inderst inde, at han aldrig ville glemme den episode, jeg tilgav ham kun, fordi han var ydmyg og var blevet narret af, hvad de sagde om mig, ikke af fangerne, men af fængselsbetjentene og ledelsen, men af fængselsbetjentene og ledelsen, for han vidste, at han ikke kunne slå mig, han ville betale dødens pris på forhånd, jeg lod ham gå, og da jeg indså, at han var ydmyg, lærte jeg at respektere og acceptere ham, for han ville ikke være i live, hvis jeg ikke ville have ham, men det var ikke det værd, det var bare en høj pris at betale,

Jeg blev kritiseret af de almindelige fanger, som hadede politiet, Jeg blev hånet.

- Nelson, hvad synes du om ham?

Jeg accepterede ham, fordi han ud over alt andet var professionel, han havde fået magtfulde fjender i det miljø, han levede i, som politimand havde han en masse viden, han kendte folk i toppen, og han kendte magtfulde folk, der kunne hjælpe, han truede mig til at holde op med at tale med denne person, ville de ikke længere have vores respekt, og de havde vores, men jeg lod ham leve, han var en af os, kapverdieme, jeg nævnte, var Nelson og Carlos, de boede præcis i det område, hvor jeg voksede op, de var min skulder læne mig op ad, og udbruddene kom senere, og de ønskede at se denne massakreret, men jeg lod ham gå, jeg vil ikke have noget fra denne fyr, har jeg intet imod ham, og historien disse brødre, Carlos, blev skudt af en PSP-agent, han en kriminel fortid, han var meget forslået, han spillede skak med mig, han var en "ekspert" i emnet, han vidste kun, hvordan man spiller for penge, jeg sagde altid til ham, at det ikke er det værd, vi spiller for kærligheden til trøjen, men på det tidspunkt klarede han sig godt, han blev sponsoreret af Manuel og Romão og Badona, Vi behandlede hinanden som brødre, der var gensidig hjælp, der var alt mellem os, i det miljø, hvor kriminalitet lurar når som helst, på millisekundet, er der meget, og nogle gange kan man blive fanget i midten, og efter at vi havde gjort det, besluttede jeg at fortsætte på min vej, jeg lavede en masse eskorte inde i fængslet, med andre ord sikrede jeg nogle menneskers velbefindende, og

for at tjene min, med andre ord, den ene hånd vasker den anden.

Det var mottoet, mottoet om gensidig hjælp, men der var altid en risiko for at komme i en situation, hvis vi blev bedt om at gøre det, der skete et mord i Linhó, det satte jeg aldrig spørgsmålstegn ved, det var gode dage og dage med glæde, fordi jeg selv var fast besluttet på at gøre det, jeg kunne ikke gøre det, jeg tænkte altid på mig selv, jeg tænkte aldrig på andre.

Alt gik meget hurtigt, indtil jeg blev forflyttet til Jødernes Dal efter otte år i Linhó, de ville aldrig have mig eller tage godt imod mig, de ville skade mig, men de respekterede mig, de ventede altid på min skødesløshed, som jeg aldrig gav dem. Der var en kvinde, som arbejdede i den juridiske afdeling, hun kunne godt lide mig, og jeg tilgav hende, men jeg tilgav hende med glæde, den dag, de satte fælden for mig, var præcis, da jeg var mere magtfuld end nogensinde, jeg talte aldrig meget med dem sammen med politiet, det var en fare, jeg var villig til at gøre hvad som helst.

Uanset dårlige ting, der måtte ske for mig, fordi jeg havde en uddannelse baseret på fremtiden og var i stand til at leve med det, er det en stærk faktor for os at være , at være vant til det og at lære, livet er sådan, vi lever for at dø, vi gør bare naturens vilje, den tager os, når den er nødt til det.

men da jeg blev overført til den jødiske dal, men alt det var bag mig, begyndte en ny cyklus, dette min måde at leve på og min måde at tænke på, ikke at tillade nogen form for misbrug, jeg havde min karakter, jeg kogte i meget lidt vand, og da jeg ankom til den jødiske dal, besluttede jeg at tage en ny kurs, jeg ville slippe af med fortidens mareridt, selvom jeg havde dem, fra , jeg havde dem virkelig ikke, det var en simpel måde at sige, hvad der går rundt, kommer rundt, det er ikke sådan, hvad der går rundt, kommer rundt; Du skal bare give slip, lade dig lulle ind i fantasien om, at du virkelig er et dominerende væsen, og at du ejer hele galaksen, med andre ord, alt er dysfunktionelt, og alt er sat op til det, fordi de er arbejdsgivere, og de kontrollerer ikke de ansatte i deres eventyr med at stjæle og være i stand til at sige, at det er legaliseret, det er en form for bedrag, et af de øjeblikke, jeg er mest stolt af i Linhó, var min erobring, for ud over at sikre mit navn på pladsen.

Jeg havde en ting mere, det var et alt-eller-intet-øjeblik med ingen flugt fra at vinde eller dø, det var det motto, jeg havde i mig, styrken til at leve og nyde det, jeg ikke , mens jeg var låst inde, jeg brugte aldrig umotiveret vold mod mine kammerater, jeg græd næsten tårer over den ondskab, jeg så blive udøvet af andre kammerater, der var domineret af vold og var ...

måske tvang de mig til at gøre alt, hvad menneskehandlerne ønskede, men jeg valgte ikke en hårdere vej, selv om jeg var afhængig af heroin, jeg svor over for mig selv, at hvis jeg ville leve i fængsel, ville jeg være villig til at dræbe og leve på en værdig måde, så de ikke kunne genere mig i sidste ende, i sidste ende er det hele øjeblikkets modgang, det er, hvad vi er til at håndtere, Selvom jeg ikke ville skabe fjender, hvor der ikke var nogen, og gå dårligt med mig selv, var der dem, forsøgte at skade mig, ledelsen kunne ikke lide mig, så det var det, de gjorde, de sendte deres meddelere for at være til stede tiden, når jeg havde åbent, så de kunne være bedre informeret, De havde dårlig samvittighed, men en ting fangede min opmærksomhed og fik mig til at ændre mig, jeg baserede mig meget på de lærere, jeg havde, jeg følte platonisk kærlighed til nogle af dem, og det var dengang, det gik godt, men så kæntrede båden, de tog mig og satte mig i en jødisk dal, det var svært efter otte år i Linhó, Jeg efterlod mig en enorm fængselshistorie, for jeg kendte dem alle, og de kendte mig, og derfor ville de aldrig straffe mig 100 procent, jeg blev straffet med disciplinærstraffe, nogle for aggression og andre for verbal aggression mod vagterne, og det var sådan, jeg indså, at jeg virkelig havde at gøre med en mafia, der var mere som en pøbel.

Jeg spillede meget bold, for min egen fornøjelses skyld, faktisk spillede jeg alt, hvad der var at spille, jeg spillede det højeste trumfkort, man nogensinde kunne , spar es, nogle mennesker fortalte mig, at jeg kunne indse, at jeg ville være uheldig med det kort, og jeg fik at vide, at jeg kunne være uheldig med det kort, tiderne skifter, og var der, jeg begyndte at indse, at livet ikke er i , men udenfor, men jeg ønskede aldrig at internalisere det, men jeg vidste, at det var min stærke side; Der begyndte en dramatisk historie, som endte med mord, der var tre brødre, og de brugte alle heroin, og heroin var for dem øjeblikkets behov, med andre ord var de afhængige af det, de var stofmisbrugere.

Men inderst inde var de ydmyge mennesker, de havde gode hjerter, de havde brug for hjælp, for i det liv, de levede, og som jeg også levede, var det et hårdt liv, vi kan endda sige, at det var slaveri, på grund af den , livet blev levet på, hver dag var vi nødt til at ryge, ellers fik vi tømmermænd.

Men alt dette er resultatet af en livsstil, den, der driver sagen, for jeg har endda skrevet digte om det

Alle bad mig om et digt, uanset om det til deres kæreste eller noget andet, de bad altid om et digt, men jeg mistede min vej, og det var på tidspunktet for forbruget, at jeg antog denne livsstil, jeg ved, hvad jeg ved, og jeg er ikke villig til at lære nogen noget, fordi jeg havde erfaringen til at gøre det i fortiden, det gjorde mig til en helt af en person, der var i affaldet og formåede at komme op.

Det hele handlede om det, den måde, vi oplevede det på, den måde, vi levede på, den måde, vi måtte skaffe stofferne til at ryge på, for hvis de blev tilbudt og givet til mig, ville jeg ikke købe dem, jeg blev alfons for , for at kunne sælge, måtte de garantere mig mine daglige tømmere, Det var dengang, jeg blev alfons for pusherne, jeg fik et øgenavn for det, de ville alle sammen hjælpe mig, de gav mig stoffer at sælge, og jeg indtog dem, jeg havde den største fritid, en stofmisbruger kan have, at være afhængig af stoffer til at ryge.

Men jeg var kendt for min sportsånd, for min træning, fordi jeg trænede hver dag, og det forvirrede de mennesker, der så mig og kiggede på mig, de havde altid en paranoia, den paranoia, som jeg allerede har nævnt i denne bog, den mistro, der er tvivlsom, når vi gør det onde, er vi altid bekymrede, vil det onde ske for mig?

Helt ærligt, jeg vænnede mig til denne livsstil, og det var svært for mig at blive integreret i det sociale miljø efter fængslet, fordi det er et miljø, vi kender, det er et meget lille rum, hvor den daglige interaktion får os til at lære hinanden at kende, men fysisk.

Vi ønsker alle at være ansvarlige, fordi vi mener, det er vores ret at ville erobre et rum, der giver os selvsikkerhed, at blive indsat i et miljø, hvor vi altid beskæftiger os med frygt, men det er ikke frygt, det er simpelthen beroligelse, vi kan overvinde situationen ved at vide, hvordan vi skal være, vide, hvordan vi skal tale, vide, hvordan vi skal være i den mørkeste forretning, du kan tænke på, narkoverdenen, den er meget stor, den er enorm, og den er umådelig stor, alt, hvad du kan tænke på, når du taler om kriminalitet, så alt, hvad du kan tænke på i erhvervslivet, der ikke tjener til at skabe en, I dette tilfælde tyveri, menneskehandel, med andre ord, svære anklager, svære ting at gøre, det involverer også udnyttelse, når der er en kronisk afhængighed, hvor folk selv ved, at de ikke har nogen udvej, de er kuede af afhængighedsfaktoren, de er kommanderede, de er underkuede, for at afpresse penge fra deres familier, der føler smerten ved at se en elsket i en situation, hvor de ikke er i stand til at tjene til livets ophold.

søn, der er afhængig af heroin og antager, at alt, hvad der kan gå tabt hensyn til menneskelig værdighed, med andre ord at miste alle værdierne i den opdragelse, vi har fået til at være nogen i livet, at på den måde, vi har lært at leve, fordi det er de værdier, vi er vant til at ære med hensyn til den sociale orden og de etiske værdier, som vores forældre efterlod os, og som vi vil proklamere, uanset hvor mange børn vi får, det er den opdragelse, vi vil lære, altid er en forlængelse af livet.

Det står skrevet i Bibelen, at vi er født til at forplante os, men vi kan også læse i Bibelen, at Kain dræbte sin bror Abel, men han blev velsignet og tilgivet, han blev vildledt Nogle gange sker det i livet, at vi bliver ledt ind i en fejltagelse, den fatale, den, der faktisk er skrevet, fordi den blev skrevet af den erfaring og den form for love, som vi levede og voksede op med.

Hvorfor?

Fornuften vinder altid, og alle de vurderinger, man kan gøre sig om livet, kan nogle gange ikke være de rigtige, alt er tynget af en faktor: ærekrænkelse, ikke at være sjov, ikke at være den, som alle synes er sjov.

De vil foragte og ydmyge; de har det godt med det, og når der er mangel på økonomisk magt, er vi altid begrænset til at spille, fordi det også antages, at dette er et spil, med andre ord er der dem, der siger, at man skal vide, hvordan man spiller, det er populære ordsprog, så heldet kan ramme os, hvis vi noget godt, og at heldet kan give os det, vi leder efter, velvære, at have det godt at kunne hjælpe, fordi vi også har lært det, vi deler et fælles liv med vores forældre, vores brødre, søstre, bedsteforældre og bedstefædre, fordi det er vores generation, fordi vi er fortsættelsen af deres syn på os som væsener, der er skabt af deres afkom, med andre ord, de ved, at vi har evnen til at kende hinanden, til at vide, at de er vores, og at de altid er på vores side, men de kan aldrig lide at se på eller have et medlem af en familie, som de ikke kan lide, de har et billede af at bevare livet, som består af progression, enhed, velvære, ingen kan lide at det, eller at se nogen, der er en del af vores familie eller tæt på os, for når alt kommer til alt, er vi alle mennesker, vi er nødt til at have med hinanden at gøre, og familiemiljøet ønsker nogle gange at tage os for meget ind, de føler, at de ejer det, de skabt, og de gør det til en livsstil, der er skrevet om al den teologiske læsning, du kan læse, med andre ord studiet af religioner.

Vi tager alle moralske lektioner, det er passende, at de, der føler sig så tæt på os, som gør alt i deres magt for at se vores kære have det godt, uanset hvad, og aldrig ønsker dem ondt, i lyset af det billede, de bevarer, og det, de har lært, de værdier, de er blevet styret af, ikke tillader dem at se godt på en situation, der måske kunne løses, hvis den ikke nogle gange blev misforstået. Med andre er det hele meget pænt, og medierne det også sådan, ligesom facaden, vi vil vise et pænt billede, de er også presset af en magt, som vi alle accepterer som værende ansvarlig, et meget svært emne, men et, der har at gøre med alt, hvad der vil blive rapporteret, det eksisterer, vi eksisterer, vi vil fortsætte med at eksistere, uddannelse gives også til dem, der hævder at være fornuftens mestre og nogle gange formidler og ønsker uenighed, de har alle én ting til fælles for at opretholde: trivsel, en trivsel, der kan give dem beherskelse af alt, hvad de kan stræbe efter og ønsker trivsel for samfundet, men de har alle levet og er vokset op med en far og en mor, de har fået rette betingelser for at kunne komme videre i en karriere, som de stræber efter, men de fejler også, men de glemmer altid og styres af billedet; jeg har opretholdt denne diskurs, fordi min udstrækning er enorm i dette liv, jeg har lært meget, jeg har udviklet det, jeg var nødt til at udvikle

Selvom jeg var spærret inde, tænkte jeg aldrig på slutningen, jeg ønskede altid at have direkte kontakt med personalet på de institutioner, hvor jeg var, min fængselskarriere kan jeg kalde det, det vil være bedre fortolket i ordets forstand, men det bliver nødt til at være, det bliver nødt til at blive fortolket på den mest ærlige og oprigtige måde, der findes i livet. Det er relateret til bilaterale relationer, som er relationer, der styrer alle nationer, som er spørgsmål af fælles interesse for at beskytte varer, så de kan give den velfærd, der er blevet indført i verden. Frihed er det sværeste emne at tale om, vi kan give al vores frihed væk, den smukkeste ting i verden, det er den største glæde, du kan have i livet, det er at være fri, vi skal bare vide, hvordan vi overvinder alle de forhindringer, vi møder i livet. Der er et stort udvalg af dem, jeg vil starte med den vigtigste: det sociale gode, vi har alle én ting til fælles, vi kan lide os selv, vi kan være grimme, smukke, det er ligegyldigt, vi venner os til at leve sammen, udseendet er ikke alt; nogle gange kan jeg bag et godt udseende finde en mindre side, men det var Apollons side, skønhedens side, beskrevet af Nietzsche, jeg fulgte hans selvbiografi, der er ingen grund det, skønhedens side er den, der får os til at drømme, der får os til at elske, den bringer alt godt med sig, men sådan er det, det gode går hånd i hånd med det onde, som Nietzsche sagde

Når vi taler om alle de væsener, der findes på toppen af jorden, uanset hvem de er, om de er politikere, dommere, borgmestre eller foreningsformænd, så kan de alle være det, Selv tv-værter kan være karismatiske og have en følelse af taknemmelighed, men ingen kan tilgives, ordet "tilgivelse" betyder, at vi alle har en grund, og når der stilles spørgsmål, må vi gå ud fra, at alt, hvad vi gør, er i overensstemmelse med de love, der styrer et samfund, og at vi kan leve op til ordet "lov". Det var der, de fik retten til ikke at blive straffet og til at blive defineret af loven, fordi det hele passer sammen, misbrug eksisterer, har eksisteret og vil eksistere, er prologen.

Og prologen kommer fra transcendens, en læring af det hinsides, vi lever alle, fordi vi ved, at transcendens er mere end det hinsides, det er at kunne være, er kunne være, kunne undervise, det er at have alt, men der er et nøgleord, der betegner alt dette: filosofi, en livsform, glæden ved at leve, det er det, der udgør en af transcendensens faktorer, vi fortsætter med at være, og vi fortsætter med at leve på samme måde, i værens udvikling, at være blevet skabt, at være forladt gør ikke nogen dårligt velsignet det gode, vi kan praktisere, er det guddommelige, det, vi har lært, det er vores skæbne, vi har lært

Alt er efterladt til os som en arv af store værdier, så de ophøjer sig selv i de ord, de skriver, men det er alt sammen forherligelse af at bevare magten og være i ophøjethed, for alt dette kunne være smukt, hvis alt virkelig blev opfyldt og skrevet ned, ville det være meget godt.

Hvorfor?

Vi ville komme ind på den bredeste vej af menneskelig råddenskab, vi er slaver af legaliseret demokrati, der situationen med at være lukket inde og være underlagt strengere regler; nogle gange reagerer vi ikke på samme måde som normalt på en beroligende måde, det kaldes transcendens af væren, transformationen til den grusomste side af væren, det var det, jeg følte, jeg lærte af min egen erfaring, at vrede er en næring til at leve, til at leve og overleve, det ses og bevises således af videnskabens værdier, der domineres som en sikker måde at leve på, når det skal på den måde, vi kan ikke undslippe problemet, vores egenskaber er forskellige, men de stammer alle fra det samme, mystifikation, der er ingen væsener, der er mere perfekte end nogen andre, alle ved, hvordan de skal leve, for det har de brug for garanteret og troværdig støtte til alle væsener, vi arbejder i samarbejde, vi indbetaler, så andre kan få et bedre liv, arbejdsløshed, en sag

Dette er en oplevelse, som I alle vil dele med mig, jeg har kaldt denne historie for fortsættelsen af at være, den vil være en forlængelse af denne udgave.

Det hele startede, da mine forældre gik fra hinanden, jeg blev optaget på en nonneskole i São Miguel, det var navnet på skolen, jeg tilbragte ferier med min far, jeg var tæt på ham, men efter separationen havde jeg ikke et godt forhold til min far, og det var der, det hele begyndte, min mor var flyttet Pontinha efter separationen, jeg var omkring 10 år gammel, da jeg ankom og lærte Pontinha at kende, løb jeg væk fra skolen, jeg accepterede ikke den måde at leve på, men de fangede mig, Jeg var uskyldig, jeg vidste, at loven eksisterede, min far var i militæret, jeg turde gå langs vejen på grund af de historier, min far fortalte mig, om at være en mand, der tjente i militæret, han tjente nationen, en hård mand, som jeg allerede har sagt, men lod sig rive med af sin passion for at elske en anden kvinde, god mand, fysisk stærk, også intellektuelt, jeg nød godt af at have arvet hans gener, jeg havde ham som helt, det var al den læring, der senere kom til at blive transformeret.

Hvorfor?

Jeg vidste, at jeg kunne dominere, fra det øjeblik jeg blev separeret, da jeg boede hos min mor, blev jeg uafhængig, jeg skaffede min mor en elsker, en hårdtarbejdende mand, han arbejdede på posthuset, og han arbejder, han er en mand af værdi, det startede også der, jeg havde brug for at hjælpe min mor, og jeg blev den dominerende i sagen, der blev taget godt hånd alt, Jeg fortrode , jeg græd, men jeg vandt, jeg tror, det er det mest passende emne, jeg elskede dem som ingen andre, heldigvis har de det godt, de har deres egne liv, det var normalt, at der var skænderier, men de havde altid ret, jeg var den, der var bedøvet af transcendensen af at ville have mere, jeg ville have uden at gøre noget, jeg troede, det var nemt.

Jeg begyndte at arbejde for at hjælpe min mor, men jeg indså hurtigt, at jeg ikke ville lade mig dominere, så jeg begyndte at arbejde som møbelpolstrerassistent, som er den, der laver den struktur, der skal formes og polstres, jeg arbejdede i mit kvarter i Pontinha, jeg arbejdede der sammen med Toninho, en dreng fra min generation, jeg flere brødre, men jeg var favoritten.

Der var en fyr, der arbejdede der, som var rammemager, så han kunne betække sofaen, han var robust af udseende, og jeg ville ikke finde mig i ham mere, aggressive måder at

Jeg havde allerede oplevet det med min far, så jeg valgte at vende situationen om, jeg følte, at jeg havde kapacitet til at komme videre i livet, det tyngede mig ikke, men jeg kunne have vanæret mig selv den dag, ud fra et ønske om ikke at ham, men at beskytte mig selv, kastede jeg en sten på størrelse med en hånd, men jeg kastede den forkert, jeg ville give advarslen.

De accepterede mig stadig der, jeg fortsatte med at arbejde, og så rejste jeg efter eget valg, men ejeren døde også af hiv, det var en situation, jeg ikke brød mig om, jeg så ham lide under sin sygdom, men jeg respekterede ham altid, jeg mistede mit job, jeg begyndte at arbejde aktivt, det vil , i slang bruges det som at have ansvaret og ikke finde sig i chefer, vi vil have uafhængighed, jeg følte mig som en løvesøn, og jeg opførte mig som en.

I marts 1996 blev jeg fundet i avenida metro, der havde allerede været en række røverier i metroen, der havde været rapporter om de forbrydelser, der skete der, og ved den lejlighed kom en PSP forbi og bad os om identifikation, og det var det, der var allerede en optegnelse, En uge tidligere havde jeg været i Benfica-superblokken, anklaget for at have røvet en læser, men drengen, der ledsagede mig, Ricardo, var forsigtig, uerfaren, han var kommet fra Ovar og kendte ikke byen, men han kunne finde rundt, han var stofmisbruger, og på det tidspunkt var han stofmisbruger.

Da jeg brugte kokain, tænkte jeg, at det ville være godt at have en sikkerhedskrykke, med andre ord at sikre mig godt for fremtiden, med andre ord at have en styrke, en forening for udvikling.

Men nu kommer strukturen, en af de vigtigste faktorer i ens evne til loyalitet, digressionen begynder, det er sådan, jeg opdagede, hvad jeg allerede vidste, at du ikke kan stole på, hvis du ikke ved det, men min erfaring var stor, den var enorm, jeg var sikker på mig selv, jeg var god til det, jeg gjorde, jeg havde allerede udført flere væbnede røverier, jeg valgte en vej, hvor jeg ikke skadede nogen, bare fik pengene.

Hvorfor?

For at leve tilsluttede jeg mig denne livsstil, og i marts 1996, mere præcist den 28., blev jeg underrettet om en arrestordre, der angiveligt var blevet rapporteret, jeg skal bare tilføje introduktionen til dette emne, en uge tidligere var jeg blevet arresteret i Benfica-superblokken, jeg sov i en bil, bilens ejer var en oberstløjtnant i luftvåbnet, en mand, der allerede havde været i udlandet, jeg var vant til at sove der, men jeg havde stadig et hus i Pontinha, faktisk var jeg den nat sammen med Ricardo, og vi stjal en læser og faldt i søvn i bilen, vi var ...

overrasket og vækket af PSP-agenter, de tilhørte Benficas superpolitistation, men jeg blev ikke bange, og jeg sagde til Ricardo, at han ikke måtte blive bange, han måtte være stærk og sige nej til det sidste, der var ingen beviser på det modsatte, men han advarede mig om, at politiet måske ville dukke op, men jeg beroligede ham, jeg sagde til ham, at alt var fint, jeg havde fået en masse whisky, og jeg ville sove, og jeg havde ikke lyst til at tage hjem, og jeg boede i nærheden af det sted. Det skete, det var den værste tvivl, en mand kan føle, når han underviser og træner situationen i det øjeblik, der kunne ske, den dag slap jeg af sted med det. Det lykkedes ham at overholde min regel om ikke at have noget at sige, men de ikke overbeviste og gik ud for at få fat i alle biltjenere i nabolaget for at finde ud af, om de kendte til nogen røverier, en blå cd-afspiller, men vi havde allerede begået flere forbrydelser før, og de var alle en del af røveriet og kidnapningen, Vi tog til forhør i avenida metro, politistationen lå i Marquês de Pombal, Lissabons storbypolitistation, vi blev afhørt, jeg sagde ikke noget, jeg kender ikke Ricardos samtale, men da jeg allerede havde været i en identisk situation en uge før, stolede jeg på ham.

Den dag forlod vi politistationen, jeg havde intet at sige, jeg stolede på hans vidneudsagn, så jeg kunne slippe af sted med det, jeg var ved at tage kørekort på det tidspunkt, jeg arbejdede, men jeg modtog allerede arbejdsløshedsunderstøttelse, jeg blev ved med at gå

Jeg fik mit kørekort, jeg tog koden, jeg bestod, jeg kørte allerede, jeg havde det godt, jeg havde det sjovt, og så fik jeg en arrestordre fra retsvæsenet, de hentede mig derhjemme, jeg var kommet fra fitnesscentret, jeg havde trænet i over en måned, da jeg kom ind til retsvæsenet, forstod jeg det, Da jeg blev på Marquês de Pombal politistation, jeg ikke noget, men Ricardo alt, jeg fortsatte mit vidneudsagn, i forundersøgelsesfasen var det en retslig undersøgelse, jeg havde ikke noget at sige til dem, intet var blevet bevist af den åbenlyse faktor. Derfor kunne jeg ikke acceptere sådan en beslutning, det ville have været som at overgive mig selv, måske det have været bedre at have haft en anden holdning, at fortælle sandheden, at være samarbejdsvillig, at angre, men jeg dømte mig selv efter min visdom, jeg ville også lege med retfærdigheden, dommeren, der dømte mig, var en mand, der havde haft nogle uheldige oplevelser i livet, en af hans døtre døde af en overdosis, og andre tilbageværende børn var også afhængige af stoffer, jeg blev advaret af advokaten, enten talte jeg sandt, eller også ville jeg blive hårdt behandlet, men jeg stolede på mig selv.

Hun mig ikke, som hun burde have gjort, hun vidste ikke, hvordan hun skulle være operationel i forhold til legitimiteten af de opgaver, hun skal udføre som repræsentant for loven, på det tidspunkt havde jeg ikke en personlig advokat, og jeg fik aldrig en, jeg var nødt til at hyre en efter fængslet, efter jeg var blevet dømt, efter jeg var blevet dømt.

Jeg vidste, at jeg stod ved en skillevej, der var vidnesbyrd, jeg ville ikke tage det på mig, jeg betalte en dyr pris for min manglende samarbejdsvilje, og det hele endte med min store fordømmelse, jeg tænkte endda på at tage livet af mig selv.

Det var en trist dag for mig, jeg svor over for mig selv, at jeg ville overleve alle de uheldige situationer, der kunne komme på min vej, det var begyndelsen til enden for mig, jeg mistede min frihed for noget tid siden, jeg tog en tung kæde, og det lykkedes mig at overleve.

Det var, da jeg vandt, at jeg lærte kunsten at kunne forsvare mig gennem mig selv, alle respekterede mig, inklusive den administrative magt, der udfører fængslets funktioner, for det er dem, man har med at gøre, når man vil vinde noget, de er stykkets herrer, med andre ord er de herrer over det territorium, de dominerer, det tror de, at de er, De er beordret til at gøre, der skal gøres, til at følge loyalitetens vej, uanset hvordan det måtte se ud, hvordan det måtte være, og hvordan alle måtte have det, men der er en underkastelse, som er diskvalifikation, når de har denne position, tror de, at de kan være mestre i situationen, de resignerer ikke over for det enkleste væsen, der skal leve, det er prognosen for, hvad der kommer til at ske.

de studerede og de katastrofer, de begik, ikke en, ikke to, ikke fire, de var flere, meget mange, jeg kaldte dem korsfæstelsen af de mest uheldige, men jeg hævdede min moral, fordi altid var høj, det hele startede med min indtræden, da jeg ankom til I.P. i Linhó, det var en hård indtræden, meget hård, jeg var fuld af vrede og viljen til at vinde, jeg tænkte endda på at løbe væk, hvis jeg havde mulighed for det, det lykkedes mig at holde mig selv, alt sammen fordi det lykkedes mig at få respekt for de veteraner, I.P., og de var de sande søjler i mit lærende klosterliv.P, og de var de virkelige søjler for mig til at lære , jeg kæmpede, jeg kæmpede, jeg lykkedes, ellers ville jeg blive glemt, alle husker mig, alle kan lide at huske mig, jeg var det karakteristiske billede, jeg blev en mørk og kold leder, der ikke vidste, hvordan man elsker, og det er sådan, jeg vandt ære inde i fængslet, de var kolde handlinger af dem, der skulle vide, hvordan man lever og holder sig på toppen af jorden for at vinde. Jeg viste hurtigt pædagogerne, assistenterne, vagterne og fængselsinspektøren, at de skulle hjælpe mig med at vinde den svære kamp, jeg følte ingen støtte, jeg så bare på omstændighederne i øjeblikket, og hjælpen var barbarisk, det, der ikke kunne være sket, skete, jeg blev djævelen i mig selv, men jeg ledte ikke efter problemer, jeg ville bare leve og overleve, det var i øjeblikket.

Isabel var navnet på skolens rektor, som jeg havde en sund og behagelig respekt for. Hun fulgte mig altid, hjalp mig altid, men blev senere et raseri i mig, men jeg respekterede hende altid. Og alt dette skyldtes det stærke pres, der blev udøvet af det administrative system, hvis rektor hed João G. manden, der var kommet fra udlandet, slap af sted med det, da de forsøgte at slå ham ihjel, hans historie er velkendt, han var ansvarlig for Linhó-administrationen i flere år, indtil efter min forflyttelse, jeg lærte ham godt at kende, han var endda en mand, man kunne tale med, han var en kommunikator han interesserede sig for emnet, Han misforstod mig, måske på grund af de , jeg var velanset i den professionelle kreds, alle respekterede mig som en kammerat, og denne direktør ville have toppen af sin karriere, med andre ord, jeg er her for at dominere, jeg er her for at vinde, uanset hvad det kræver, jeg vil være velanset, det var hans mål, blandt andet kunne han sige mere. En af de sager, han kæmpede mest for, var narkohandel, han kunne godt lide at hjælpe narkomaner, men han krævede en pris til gengæld, han legede med loven, han havde indflydelse, det gjaldt om at vurdere ansøgninger om midlertidige og betingede løsladelser og løsladelser i åbent regime, han var ikke en dårlig fyr, kun dem, der tager sig af deres egne, degenererer ikke, og jeg valgte den hårde vej, den vej, som ingen kan lide at følge, men jeg valgte at følge den, at følge den vej, der passede mig bedst.

Jeg var forudbestemt, når man taler om skæbne, har man nogle gange ret, man er ikke så langt fra virkeligheden, jeg havde mange drømme, da jeg var barn, og det var drømme, der blev til mareridt, en passage i ørkenen havde jeg allerede forudset, jeg havde allerede set min fremtid, men det hele blev skildret for mig i en drøm, Jeg blev endda ledsaget af hekse, som blev kaldt sådan, de videregav mine drømme, fordi de var nødt til det, kvindens kraft var stor, hun hjalp mig, men nysgerrigheden blev vakt efter min anholdelse, jeg havde en stor strid med min bror, og jeg ville være bedre end ham, en sund strid, som han ville være, og han er ligesom mig. Dengang plejede vi at gå på jagt efter vandslanger for at tage sigte, vi spillede snooker, nogle gange stod vi over for hårde modstandere, men vi vandt altid, jeg vidste, at han var god; i dag er han løjtnant i hæren. Min far klarede den mest direkte støtte, han kunne give mig, han gav den til ham, han hjalp ham med hans træning, alt sammen fordi der en adskillelse. Vi er midt i min ankomst til Linhó, det var hårdt, lige fra starten ville vagterne lære mig at kende i dybden, det var en normal ankomst, hvis vi taler om atmosfæren der, det var en atmosfære af krav, både vagter og fanger ville vinde, der var en god direktør der, Manuel, men han var korrump, men han skadede ikke nogen, han vandt bare og gjorde sit arbejde og hjalp også, i tre år var jeg under hans vinge

han blev fjernet fra posten som fængselsinspektør, men blev formand for menighedsrådet, men han kunne aldrig slippe af med det, der havde fået ham til at forlade Linhó, han var en god mand, han ønskede alles velbefindende, og samtidig gjorde han ikke nogen fortræd, der var behov for at gøre noget, i B-fløjen, der blev betragtet som dræberfløjen, den fik tilnavnet dræberfløjen, for alt, for infrastrukturen ovenpå, og når man modtog en besøgende i stuen, faldt der vand ned, det var resultatet af den manglende , Vi var nødt til at holde vores paraplyer åbne, fordi vi levede i et så korrupt miljø, at fængselsinspektøren accepterede et forslag baseret på penge, han kunne udnytte fra fængselsvæsenets generaldirektorat, han slap af sted med det, forslaget var baseret på indretningen af træningsbanen, det vil sige fodboldbanen, den var mudret jord, meget tung, det var hans øgenavn, man kunne også kalde ham Slender, men han var god, han vidste også, hvordan man gik, han vidste, hvordan man manipulerede...

systemet, hvis der var korruption, skulle vi udnytte det.

På det tidspunkt var jeg halvvejs gennem en dom på 16 år efter at have afsonet otte år for at holde på hemmeligheden, men det ville ikke ende på den bedste måde, fordi der var nogen, der ville blive skadet, fordi det er sådan, det skal være, det er en del af systemet,

systemet er sat op på denne måde, skal der være en begrundelse, og dermed gik der endnu et år, det var det tredje år, jeg var i Linhó, og det virkelige dilemma kom

af korruption, salg af stoffer godkendt af ledelsens leder, de manøvrerede alt ved hjælp af den indsatte, som de stolede på, en magtfuld narkohandler, der havde levet af at sælge stoffer, hans navn var Luis Torres, han havde endda en søn i fængslet, der var et tilbud fra SKIP-firmaet, da de lavede og fyldte poserne, de betalte xis, jeg blev endda inviteret til at arbejde der, jeg accepterede det ikke

det faktum, at de mænd, der skulle udfylde denne rolle

De godkendte betalingen i stoffer, og de beholdt den.

Pengene blev straks overført via computer, og opstod Manuel T.'s egentlige problem. Indtil da var der ikke meget, vi kunne gøre, der var en retslig undersøgelse, der var bevidste overførsler, med andre ord, lad os rense vores image, men de kunne ikke rense det hele, de gik i retten, den retslige undersøgelse havde tiltalte og en lang række vidneudsagn, men jeg vidnede ikke, jeg blev ikke engang indkaldt til at vidne, jeg ville heller ikke sige meget, jeg ville bare beskytte mine aktiver, jeg følte, at det var værd at håndtere sagen, jeg kunne få noget ud af det, hvis jeg holdt mund, og jeg vidste ikke, at jeg ville komme til at betale en høj pris for det.

Betjent Pardal holdt sig ude af fængselsvæsenet, chef Amorim måtte gå på førtidspension, og Manuel T. endda at blive borgmester i et sogn.

Der blev skiftet ud i ledelsen, João G. var det næste navn i E.P.'s administration. Jeg havde en ambition, som var for stor selv i denne sammenhæng, og da arbejdet med at ombygge forholdene i fløj B begyndte, var halvdelen af fløjen lukket på grund af arbejde, og jeg befandt mig i cellen med Carlos - han var søn af en universitetsprofessors mor, han var sekretær for skolens rektor, men han var stofmisbruger tid til anden, Han var kronisk stofmisbruger. Jeg havde medlidenhed med ham, for jeg så ham tabe hele tiden, han kunne ikke udvikle sig, han var opgivende over for forbruget, men han var intelligent, han var en klog person, men i narkobranschen var det de sorte, der , Han havde problemer med dem, han bad endda om beskyttelse, da jeg var i cellen med ham, men det er sjovt, at ingen nogensinde talte til mig eller krævede penge eller gæld, som han skulle betale, jeg forsvarede ham endda, men han blev forrådt, han efterlod mig en gæld for heroin til den mand, der allerede havde banket ham for gæld, jeg accepterede det, og jeg stod i gæld til ham, Jeg frygtede det ikke, for heroin gjorde mig til et vildt væsen, total dominans, det var fra da af, at jeg måtte leve et hårdt liv, det var højden af mit raseri at se nogen lide, fordi de alle gav mig grunden, jeg havde flere nærkampe, de kunne ikke slå mig, jeg vandt sagen, de havde alle brug for min støtte bagefter for at fungere og sælge og have det godt med folk.

Jeg havde gratis heroin, jeg var tilfreds, fordi jeg spektakulære værdier, jeg var en kammerat, jeg var en ven, og jeg forsvarede sagen, men jeg havde en meget stærk følelse af, at ingen ville modsige mig, selv når jeg tog heroin. De lærte alle at respektere mig, de var kriminelle, de kendte alle hinanden i det miljø, vi os i, de blev respekteret, de hadede mig selv, de tilbød mig heroin for at studere, det var den eneste måde, de mente, jeg havde til at have en sund beskæftigelse og lære, det var en fortsættelse af forbrugscyklussen, jeg havde det godt, jeg var vant til det, og det fjernede lyst til at spise og have sex, det var den ideelle måde at tilbringe tid i fængsel på uden at skulle bekymre sig om problemet med at have sex og spise.

Jeg blev forflyttet til Vale de Judeos i 1998 for at tage et tømrerkursus, men jeg afsluttede det ikke efter ti måneder og vendte tilbage til Linhó.

Jeg blev straffet direkte, det var det såkaldte 111-regime, det hårde regime, hvor vi venter på en undersøgelse, der kan føre til sanktioner eller disciplinære konsekvenser, jeg betalte, jeg betalte prisen for at kræve en ret, jeg havde, som var at have tv, radio, men de tog alt det fra mig, og alle kendte mig ved det navn, jeg kaldte mit hus.

Susana havde jeg fået af min mor, det var fantastisk, for jeg havde altid fjernsynet i min celle. Nogle gange opfandt jeg ting, jeg tog det og pantsatte det, jeg lejede det, så jeg kunne bruge det på dage, hvor jeg følte mig svagere, men jeg havde en uendelig kærlighed til det, jeg ville være villig til at slå det ihjel, hvis nogen forkælede mig, jeg gjorde det et par gange, jeg havde det godt.

Jeg gik ind i 111 og blev hørt af lederen af fængslet, lederen af Amorim, af mozambiquisk afstamning, men portugisisk, en høj mand, men tynd, han var ikke en dårlig fyr, han ville bare have territoriet under sin kontrol, han ville have det stille, sagde han til mig, hold op med at tale sådan, eller vi bliver oprørte, jeg sagde ja, jeg kunne blive oprørt, det var jeg villig til at gøre, det var da jeg forlod lederens kontor, det vil sige hans skrivebord, han havde arbejdet der i mange år, vagten Baptista, Han drak meget, men han var ærlig, han ikke skade nogen, han var som chefen, han ville have det , jeg blev overrasket af denne vagt, han forsøgte at overfalde mig, det lykkedes ham ikke, der var nogle andre vagter, der var der, ved PBX'en, og de så forvirringen, de omringede mig, de forsøgte at overfalde mig igen, det lykkedes dem ikke, det i et par minutter mere, men deres insisteren var min modstand, det var da, at en vagt i 50'erne dukkede op, vagten Ferro, han talte til mig,

Han sagde, at jeg skulle stoppe, og at ingen ville slå mig, men jeg havde allerede slået vagten Batista og fængslets leder, chef Amorim, jeg gjorde ikke meget skade på dem, jeg vidste, at jeg ville tabe, så han sagde til mig, at jeg skulle gå i håndjern til sikkerhedspavillonen, jeg blev lagt i håndjern af chefens tilstedeværelse, det var ham, der beordrede det, han beordrede vagten Ferro, og jeg gik til, chefen bad mig tage håndjernene af og beordrede mig ind i cellen, fordi jeg ville være i sikkerhed, indtil undersøgelsen var afsluttet.

Ærlig talt fik jeg respekt for manden, han var en mand, han var en chef, han satte et eksempel, da de institutioner, der repræsenterer undertrykkelsens kræfter, skal styres godt af alle, så alle føler sig godt tilpas. For mig var han den mest humane chef, jeg nogensinde har mødt. Jeg blev straffet, som det ville være logisk, jeg skulle betale for selve handlingen, men jeg fik også deres respekt, de holdt op med at blande sig i vores direkte liv, det at skulle overleve, selv inde i fængslet lever vi, jeg kaldte det det ugæstfrie sted, det at være identisk med selve sætningen, til et sted, hvor der ikke eksisterer noget, Vi er i live bare for at leve, men vi er nødt til at tro på det, jeg havde allerede hørt om mord, der havde været flere *mareações*, det er et slangord, der bruges i det kriminelle liv, med andre ord betyder det mord, så jeg havde allerede begået et par situationer, der kunne gå galt i fængselsmiljøet, ledsaget af

med Hugo Rasta, Rasta er hans kælenavn, han kom i fængsel, da han var 16 år, han boede i det ungarske kvarter, jeg mødte ham på et tidspunkt, hvor han afsonede en straf i sikkerhedspavillonen, jeg så en ung mand, der allerede var et par år gammel fra Linhó, og jeg kom i kontakt med ham

Han gav mig en cigaret, men jeg holdt op med at se ham, fordi vi var låst inde i så mange timer, det var et bekendtskab, det var et øjeblik, for jeg havde set ham der, han var der, i B-fløjen, den fløj, der blev anset for at være morderisk, han var i A-fløjen, en rolig fløj, Den husede indsatte, som arbejdede og ville have ro i fængslet, men der var forbrugere, der var narkohandlere, og der var en, som stadig sidder i fængsel i dag, han hedder Delfim, jeg skal forklare historie om lidt, han kom til , jeg så ham hurtigt første gang, jeg mødte ham, han var snu, Han var en god chavalo, men han havde også haft en vild barndom på grund af den vej, hans forældre havde taget, tilbage til Kap Verde, på udkig efter et bedre liv, på grund af de historiske bånd, der findes i viden, og set som sådan havde de den vanskelighed at have levet, de levede ikke et liv, der var særlig let, de var nødt til at bo i det ungarske kvarter, et kvarter med folk, der for det meste kom fra Kap Verde, husenes konstruktion var ikke særlig god, men de tilbød minimumsbetingelserne for ikke at sove på gaden, have et tag, uanset hvor elendigt det var

Det vil sige, at de havde en uddannelse, deres huse blev holdt rene og pæne ligesom dem, der havde en rigtig uddannelse, men var social ulighed, de måtte arbejde meget, og disse mennesker var gode mennesker, de kunne lide at forkæle deres børn, men de havde ikke tid til dem, de arbejdede for at få et ærligt liv, et liv med velvære, Det er rigtigt, og nogle gange kan afstanden give et chok, børnene begynder at vokse op, de tilbringer meget tid væk fra deres forældre, den legitime fuldmagt, når du vil vokse op, være uafhængig, være selvforsynende, lede efter det, der var godt, men det faldt i stoffer, det var en kontakt som den, jeg havde, da jeg sad i fængsel, men som jeg så på, Da jeg mistede øjenkontakten, og da jeg ikke havde haft tid til mere direkte kontakt, kunne jeg ikke huske ham, men han kom til mig, jeg var på afdeling B, og jeg dyrkede en masse sport, og han gik forbi mig og spurgte, om jeg ville spille kort, det typiske kapverdiske spil bisca, og der blev jeg venner med ham, men det varede meget, det gør det stadig i dag, men på det tidspunkt tog han også heroin, og så huskede jeg, at jeg havde set ham på intendenten, der foregik mørke handler der, det sorte marked, hvor alt er i orden, så længe ingen gør nogen fortræd, det var på et dårligt tidspunkt, at jeg med det samme indså, at drengen var snu, han havde sjæl, hans udseende havde en rasta

stor, vild, men velplejet, det var billedet, da jeg så ham første gang, og jeg indså, at han var en dreng, der i samfundets øjne blev set som sådan, den fredløse, manden, der lever på kanten af samfundet, alle gerne have vores velbefindende, så vi kan beskytte os selv, så vi kan tage vare på vores velbefindende, Men vi ved også, at det gode går hånd i hånd med det onde, og de handlinger, der kommer ud af det, gør det sværere at leve, han var blevet overført fra afdeling A til afdeling B, han var i cellen ved siden af min, han var i cellen med Tiquinho, en anden kapverdier, bravo havde også været i cellen i nogen tid, efter at have mødt ham vidste jeg, at han havde været i cellen i lang, de ville have forskellige historier, jeg vil fortælle dig Tiquinhos historie senere, den samme morgen efter overflytningsnatten vendte Tiquinho tilbage til afdeling A, han havde lavet en aftale med ledelsen og samarbejdede ved at sætte den anden i tyrens hoved, det er et andet udtryk, der også bruges i slang, som betyder at lade den anden hænge, så han kan redde sig selv, han så ikke dårlig ud, han var i midten, og vi kom godt ud af det med hinanden, men Hugo blev i B-fløjen, den nat talte vi gennem vinduet, vi kunne kontakte hinanden på den måde, vi var meget tætte, og jeg hørte en masse larm i cellen, det fangede min opmærksomhed, inde i fængslet er vi nødt til at have en opfattelse af, hvad der foregår.

Faren er det, der får os til at leve og hjælper os med at vinde, den giver os sjælen i viljen til at være, den sjæl, som vi alle gerne vil legemliggøre, en stærk sjæl fuld af mod behændighed og snuhed.

Aftenen før den næste morgen talte vi sammen for første gang i et stykke tid.

vindue, og da jeg hørte en lyd, spurgte jeg:

- Hvem er der?

Jeg havde hørt lyd, fortalte han mig:

- Jeg hedder Hugo, plus Tiquinho.

Det var deres måde at straffe ham for den forseelse, de havde begået samme dag, da de blev overført til B-fløjen, det var rutine, det var der, han sagde til mig, at når de åbner dørene, i dette tilfælde cellerne, så kom med mig til A-fløjen, men han sagde, at jeg skulle tie stille, men jeg tænkte, det var Hugo, han var stjernen, han var øjeblikkets mand, han var afhængig af heroin, han krævede, at pusherne forsynede ham med stoffer uden penge, det var en forpligtelse, han krævede det, en oprørske dreng i stil, det var der, røveriet skete, jeg lod dørene gå op, jeg gik ikke ud, men jeg vidste, at han ville, jeg vidste, at han havde noget hotness i A-fløjen, et slangord også hotness, som i kriminalitetsjargonen kan forstås som en rutinebegivenhed for dem, der går rundt i gaderne.

Du bliver våd i regnen.

Så forlod jeg cellen, gjorde min normale rutine med at spise morgenmad, derefter gå til træning, gå i skole, gå til undervisning, den morgen ved jeg overrasket over ikke at se dem, for det var min rutine, jeg ledte også efter dem, jeg var afhængig, men jeg var ikke rigtig afhængig endnu, men jeg havde allerede begået nogle røverier og havde allerede afpresset nogle penge, Om morgenen kom de for at fortælle mig det, drengene, som også var forbrugere, blev kaldt piranhaer, de søgte livet på en mere ærlig måde, men altid bedrageriske, fordi afhængigheden også førte dem til det, Hugo gik til sikkerhedspavillonen med Tiquinho, men en anden kom til, Zé bola, angolener, der boede i Chelas, jeg har aldrig haft en god fornemmelse for ham, fordi jeg havde givet ham nogle træningsbukser fra Emilios kvarter, og han ville røve Emilio, han vidste, at bukserne var mine, han havde drillet mig flere gange, men jeg var ligeglad, Jeg lagde aldrig mærke til det, de kom op at slås, Emilio fra Bairro Alto voksede op i Bairro Alto, han var fræk, vi havde den samme opvækst, og han ville forsvare det, der var mit, han ville forsvare æren af at være fra kvarteret, af at have en barndomsforbindelse, efterfulgt af flere andre, Profeta, også fra kvarteret, og så brød det væmmelige slagsmål ud: Zé bola var robust og vejede omkring 90 kg., Emilio

han var en tør, typisk afrikansk dreng, da han var tyndere, forsvarede han sin ære, han så situationen i øjnene, Zé bola ville sende ham ned fra 3. sal, det var der, skænderiet fandt sted, det var ikke let, men han vidste, at han havde snilde nok til at leve og måtte overleve problemet. Efter at Zé bola havde taget sine træningsbukser af og holdt dem i hånden, skændtes de; Jeg vidste, at Emilio ville vinde, men jeg havde aldrig troet, at det ville ende her, Zé bola ville sende ham ned fra tredje sal, han tog fat i hans ben, Emilio gjorde, hvad han havde , i sidste instans er det mig, der skal redde mig selv, han tog fat i hans hals og tvang den til at knække, med andre ord, i det øjeblik han tager fat om halsen, giver han ikke slip, der var et gelænder foran ham eller ved indgangen til cellerne, hvad som helst, og det gav ikke meget sikkerhed, i dette tilfælde blev det uforudsigeligt, fra første øjeblik troede jeg, at de ville falde, med andre ord forudså jeg handlingen, Men så tænkte jeg, og jeg havde stadig et par sekunder efter at have set og forudsagt det, og jeg troede ikke, det ville ske, men det gjorde det, Emilio greb fat i hans hals og gav ikke slip, og med den styrke, Zé bola viste, kombinerede han to monumentale kræfter, ikke at løbe væk, når man har ret, det har altid været vores opdragelse, de faldt fra 3. sal, jeg troede endda, at skaden ville være større, jeg troede endda, at en af dem kunne dø i den situation, men heldigvis blev de reddet, fornuftens kraft vinder altid, jeg tror, det er , livet er, jeg er gået lidt væk fra emnet nu, for

at kunne forklare hele den rejse, der er blevet foretaget, i denne sammenhæng, hvor vi altid møder mennesker, vi holder kontakten, fordi det er dem, der hjælper os med at tale og diskutere situationer, det er alt sammen rart, hvis det ses og gøres på den måde, vi har måske endda et liv knyttet til stofmisbrug, men vi har det godt, fordi vi er afhængige af stoffer, men vi er mennesker, der debatterer emner, om en bred vifte af emner, vi læser meget, så vi kan diskutere ting, det har altid været vores styrke at læse, men som jeg sagde tidligere, ville jeg bare demonstrere, hvorfor jeg siger, at jeg aldrig havde en god fornemmelse med Zé bola, Zé bola brækkede armen, Emilio led ikke noget, han var uskadt, men han tog på hospitalet den dag, bare for en skyld. Zé bola tilbragte omkring tre uger på fængselshospitalet, de satte platin i hans arm, det var det største problem, han havde, jeg var ærligt talt glad for at se, at de slap af sted med det, jeg tilgav ham for handlingen, men jeg ved, at han altid har haft et horn i siden på mig, men sådan var det, jeg forstod situationen, jeg lod ham gå.

Det var den formiddag, måske omkring kl. 11, at Zé bola også var gået hen til sikkerhedspavillonen, jeg vidste, at Hugo var sammen med ham, jeg havde set ham et par gange, de var i sikkerhedspavillonen.

og de tog den strengeste sanktion i fængslet, som kaldes "manco", det er isolation, du må ikke have andet i din celle end de basale ting, du har et håndklæde, du har lagner, du har en bog at læse, du må ikke have lightere i din celle, og du er låst inde i 23 timer om dagen, det er altid svært komme over, men du ender med at vænne dig til disse sanktioner, fordi du har været igennem det før, været straf, været i den situation, men du kunne ikke lide at leve sådan, du vidste, at den, der går i regnvejr, bliver våd.

Al den skade, der blev gjort mod ham og dem, der havde udstået deres straf, og tingene ville stoppe der, men nej, Hugo stak Delfim to gange i maven under røveriet, de behandlede manden dårligt, for at røve ham for lidt, et par gram heroin og omkring 30 escudos, det ville være omkring 10 gram, en mand, der ville betale prisen for sit øgenavn Delfim, o patinhas, patinhas fordi han sad i fængsel for at have røvet et tog, han blev dræbt, det var meget omtalt og kendt på det tidspunkt, et toprøveri, fordi det involverede masse penge, det var et ublu beløb, på det tidspunkt var det togene, der transportererede pengene fra bankerne mellem Sintra og Lissabon. Røveriet fandt sted lige uden for togstationen Sintra-Lissabon, og der var en død mand, men de var aldrig i stand til at bevise, at det var ham, der havde begået mordet.

Det lykkedes dem at bevise, at han var den egentlige hjerne bag mordet, men han blev dømt, og i løbet af sin tid i fængslet blev han ransaget flere gange for at få fat stofferne, gav ikke stofferne til nogen, han solgte dem, han opbevarede dem selv, han fandt pengeskabe inde i cellen, kun med en pisk kunne de komme derind, men det er alt for nu.

Han fik Patinhas, fordi han ikke stolede på nogen, han gav ikke til nogen, han vidste, at den ene hånd kunne vaske den anden, med andre, han kunne give for at tjene, han kunne hjælpe, når folk bad ham om hjælp, og Hugo var en oprørske dreng, han var opfarende. Der var en sekvens efter disse begivenheder, Delfim blev forflyttet til Coimbra, Tiquinho til den jødiske dal, og i mellemtiden blev jeg det også; Det var i 1998, den 27. juni, jeg havde allerede med Hugo, han var i en anden celle, var faktorer, der førte til dette, de andre kammerater, der ledte efter ham, var selv piranhaer, fordi de hver dag stjal omkring 30 til 40 gram for at ryge og forbruge, de tiltrak folkemængderne, fordi de altid var orienterede, det kaldes sekvensen af stofmisbrug, og det var på det tidspunkt, da han forlod mancoen, vi besluttede, at vi ville blive i samme celle, men disse piranhaer talte altid om det.

Jeg havde taget deres manøvrerum fra dem, fordi de vidste, at jeg var den ægte piratfisk, og jeg tiltrak venner, fordi jeg vidste, hvordan man kom ud af det med hinanden.

Jeg vidste, hvordan jeg skulle klare mig i situationen, og det var, hvad de mennesker, der levede sammen med mig under de omstændigheder, gjorde, de sagde dårlige ting om mig, de talte dårligt om mig, alt sammen med den hensigt at mest muligt ud af det, barnet fik, de ville have opmærksomheden for sig selv, og de ville have opmærksomheden for sig selv, så de kunne være dem, der havde det, Det havde jeg ikke noget imod, jeg vidste, at livet var sådan, alle vil gerne have det godt og være taknemmelige for det, de får til deres egen fordel, men det var dem, jeg altid havde brug for, de havde også brug for mig, Vi blev en samlet styrke, med andre ord, hvis de ville have et røveri, de vores hjælp, men de skulle også betale for det, og så blev jeg forflyttet til et kursus i Vale de Judeos, jeg var allerede to eller tre måneder inde i, da Hugo Rasta blev forflyttet til Vale de Judeos, Da han ankom, tog jeg imod ham som en bror på grund af det venskab, jeg allerede havde med ham. Der er fire afdelinger i Vale de judeus, afdeling A, B, C og D, jeg var på D, jeg var på afdeling med Delfim, som allerede var blevet overført fra Coimbra til Vale de judeus, og det var der, jeg sagde til Hugo, at hvis han ville blive, så ville han blive.

i min celle, det ville han gerne, men der var noget andet, han var bange for, for han havde allerede forsøgt at dræbe Delfim i Linhó og stukket ham to gange, han ville sende manden fra 3. sal herved, og hans fætter, Bento, forhindrede ham i det, men han ville ikke være sammen med mig i min celle, ikke fordi han ikke ville, men han var bange for Delfims hævn, Han havde allerede gjort forskellige ting i fængslet, han havde respekt, han en mand, der let tog hævn og var kendt som sådan, men jeg sagde til ham, glem det, manden vil ikke sig på dig, det vil ingen, jeg havde et godt forhold til Delfim, jeg fortalte ham flere gange, at jeg ikke kunne lide, hvad de havde gjort ved ham, og han sagde til mig, at han allerede havde glemt det.

Jeg var ved at tage min eksamen, og disse transfers kom fra et opgør i Linhó. Hugo Rasta og Cadete var anklaget i en mordsag, der fandt sted i Linhó. Vi var ret unge og kom fra Linhó, jeg kunne nævne alle deres navne, men jeg vil ikke bare nævne nogle få, Tiquinho, Jonhson, den rigtige fodboldspiller, han repræsenterede alle holdene i de fængsler, hvor han var eller havde været, Toni Gaivota, han var blevet forflyttet, fordi han også havde udført flere røverier i Linhó mod narkohandlere, der var også Zé Tó, han havde jeg boet meget sammen med, han var ikke i fængsel endnu, jeg boede med ham under samme tag, sammen med et par venner.

Jeg havde min, han havde sin.

Men nysgerrigheden i denne historie var omvendt for mig, jeg sammen med en pige, der brugte hestepærer, og hun prostituerede sig også, faktisk var de begge prostituerede, jeg kunne ikke lide at leve i afhængighed af en kvinde, men jeg kunne lide så meget, at jeg boede sammen med hende. Jeg brugte kun kokain på det tidspunkt, jeg brød mig ikke om, at hun brugte heroin og kokain, men jeg holdt forholdet kørende, jeg kunne godt lide hende, og Zé Tó og Ana var også stofmisbrugere, og det mærkelige ved denne historie er, at jeg altid sagde til Zé Tó, at han skulle opgive hesten, jeg sagde altid, at jeg ikke ville bruge heroin, jeg blev senere afhængig i fængslet, og i den periode var jeg i den jødiske dal, Rasta og Tiquinho var der, der var gode tider, der var en masse materiale på markedet, med andre ord var der en masse stoffer, og Vale de judeus er et respekteret fængsel, hvor mange mænd, der er blevet idømt maksimale straffe, passerer igennem, og det har altid haft ry for at være farligt fængsel, der har altid været mord der, så det var et fængsel med et tungt ry.

Da meget materiale på markedet, ville alle gerne sælge for at få mere materiale, og så begyndte en strid mellem Delfim og Pinocchio, som sad i fængsel for international narkohandel,

Han var lederen, og da manden allerede havde en fortid i fængsler fra det nordlige til det sydlige Portugal, var det, at det, jeg ikke ville se eller vide, begyndte igen. Pinocchio betalte Hugo en stor mængde stoffer for at tæve Delfim, og han gik i gang og overfaldt manden voldsomt i omklædningsrummet, alt sammen på grund af jalousi; Delfim solgte de større pakker, og deres var svagere, og derfor betalte Pinocchio ham for at tæve Delfim.

Det var ikke en særlig behagelig begivenhed, men tiden var kommet, og da jeg allerede havde en intern straffeattest og havde afsonet flere straffe, begyndte jeg at problemer, jeg begyndte at blive jagtet af en fyr ved navn Marcão, han sad i fængsel for at have myrdet sin bror, Og da jeg havde brug for at ryge hver dag, begyndte jeg at lave indsamlinger, og det var på en af disse indsamlinger, at denne Marcão dukkede op, han ville ikke lade mig tage pengene, han mente, at han havde ret til det, da han havde siddet der i flere år end mig, han snød mig, med andre ord ville han forhindre mig i ikke at tage pengene fra indsamlingen, da han også havde penge at . Vi havde en ordveksling, hvor han viste sin fysiske styrke, men der skete ikke noget, og jeg gik med mine , men det var begyndelsen på at vinde en fjende, jeg spillede endda en fodboldkamp, hvor der var en mængde tobak på spil for det hold, der vandt, han spillede for modstanderholdet, og jeg mødte ham.

Jeg tog hen for at spille med den gruppe, der var kommet fra Linhó, min bestod af Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó og Luís, og vi var atleter, og vi vidste, hvordan vi skulle spille, vi ville vinde, selv om vi var nødt til at undervurdere modstanderen, og det var det, der skete, vi tabte, vi tabte spillet, fordi jeg var lederen af væddemålet, jeg havde satset mit fjernsyn i begærlighed efter at vinde en volumen, jeg havde satset det på Ramon, Jeg ville ikke tabe, jeg sagde, at jeg ikke ville betale, de blev alle sammen irriterede på mig og krævede tobaksvolumen, men de holdt mund, og så blev Marcão ved med at sige, at han ville have volumen, og jeg accepterede, fordi jeg ikke havde ret, det havde været aftalen i spillet, han var en atlet, han kæmpede altid for fornuft og problemer, når han var nødt til det. Jeg fortsatte, men drengen blev ved med at prøve at provokere mig; en dag skulle jeg på tømmerkursus, det var derfor, jeg var taget derhen, til jødernes dal, den dag skete det uundgåelige, vagten gik hen for at åbne min celle, det var sjældent, jeg blev i cellen, men den dag var jeg frustreret, jeg havde ikke røget nok stoffer, jeg skulle til at gå ned ad trappen til kurset, og Marcão dukkede op, han stødte ind i mig, fordi han var frustreret, og da der allerede havde været provokerende materiale mod mig, tøvede jeg ikke, jeg slog, og han reagerede, men han gjorde ikke noget.

havde en chance, han havde allerede studeret ham, han var en fighter, men han var desperat efter at fremprovokere det, der skete, det var sensationelt, med ord, jeg udførte ikke nogen straf, fordi lederen af afdelingen var der den dag, Eduardo, det var hans navn, en mand på omkring to meter, fysisk stærk, han var en ærlig mand, han var en retskaffen mand, og han lod det blive ved det.

Jeg fortsatte på kurset, altid på udkig efter eventuelle tilnærmelser ham, for jeg var klar over, at han havde brugt noget tid på at provokere mig, og derfor tog jeg mine forholdsregler, som vi alle har instinkter, sund fornuft har kaldt kvinder for den sjette sans, men mænd har den også. Den sjette sans er det uforudsete, det er at vide, hvordan man spiller og ved, hvordan man er og respekterer, der skete ikke noget efter det, jeg prøvede at provokere bagefter, men det lykkedes ikke, fordi min kerne var stærk, den var sikret af Hugo Rasta, en af de mest respekterede mænd i den tid, jeg boede i klosteret, jeg betragtede ham bare ikke som den første, fordi den første, det var mig; Alt, hvad han lærte, det mod, han viste, havde jeg allerede haft, og jeg havde allerede bestået, jeg absorberede, jeg absorberede modet ved at vide, at jeg havde en kriger der, en loyal mand, en digter, en mand, der kunne lide poesi, men selv på det punkt var jeg bedre end ham. Jeg kunne godt lide at lytte til ham, jeg skrev flere vers, og et af dem var dedikeret til ham,

Jeg var den bedste, jeg var den karismatiske figur i de tider, hvor jeg løb, jeg var snu, jeg var stærk, jeg var hæmningsløs, det lykkedes mig at tage hævn i midten, hvor jeg boede sammen med resten af fængselsbefolkningen, jeg fangede mange, men de var alle fredelige mennesker, folk, der arbejdede, men ikke mig. Da jeg holdt op med at arbejde og fik min eksamen, blev jeg det, jeg ikke ønskede at blive, mørkets løve, jeg tog tilbage til Linhó, det var der, alt gik i min favør, fordi jeg var vendt tilbage til det hus, hvor jeg allerede havde været og havde domineret, var bekræftelsen på mit væsen, genfødslen af den dominans, jeg allerede havde haft i det hus, fordi jeg havde opretholdt respekten, det var hårdt, så jeg besluttede at lede efter lettere måder at overleve på end de svære, jeg allerede havde fundet.

Det er et centralt fængsel i Lissabon, det huser alle slags bastarder, der findes i livet, nogle af dem gik ind i kriminalitet ved et tilfælde, andre gik ind i kriminalitet af samvittighed, der var altid den gode faktor, jeg frygtede intet mere end mig selv, fordi jeg allerede havde gjort alt, fra at være den gode, vennen, beskytteren, forligsmanden, den, der forstod alle de situationer, som var bitre, som blev sagt af dem, der luftede mig, fordi jeg følte stor medfølelse, jeg havde påtaget mig følelsen af enhed, og jeg ønskede ikke at gå ind i desillusionering. Jeg fortsatte min vej mod at blive prøveløsladt, men der var stadig lang vej igen.

Jeg tog en beslutning om, at jeg ikke ville gøre noget, der kunne skade mig, men at jeg ville arbejde for at få min frihed. Alt blev kompliceret, fordi jeg var oppe imod en velstruktureret ledelse, men jeg kunne have vundet alt med den ledelse. På det tidspunkt accepterede jeg ikke, at motivet bag denne ledelse var så rigtigt, at det var et autoritært regime, for jeg var ikke klar til at acceptere det regime, jeg ville ud af fængslet så hurtigt som muligt, men det blev endnu sværere, men det vil jeg overlade til senere læsere, så de kan forstå hel rejse, som jeg aldrig bliver træt af at gentage, hvilket var svært, fordi det var på tidspunktet for Manuel T.'s overgang; den direktør, jeg havde mødt. Den direktør, jeg havde mødt, blev erstattet af João G., en mand, der var kommet fra Macau, en tidligere inspektør for retsvæsenet, en mand, der allerede havde oplevet et angreb fra den mafia, der var etableret i Macau, med tilnavnet 24 Kilates, hvor nogle vagter blev dræbt under udøvelsen af funktionen, fordi den tilhørte den portugisiske administration, og det var derfor, de sendte offentlige forstærkninger for at tjene nationen.

Han led under angrebet, undslap, men hans livvagt blev dræbt, han gik op, nåede administrationen i Linhó, en retskaffen mand, han kunne lide mig, da han så mig, han sendte mig besked om, at han havde tillid til mig, men jeg var ligeglad, fordi jeg indså forvandlingen af at være, jeg betragtede mig selv som kongen

skorpionen, den med gift i blodet, jeg kaldte ikke på ham, og fordi jeg ikke gjorde det, tabte jeg.

Det startede med en minimal straf i boligcellen, det var en straf, den var ikke hård, den blev betragtet som en meget normal straf i fængslets sociale rytme, men for mig blev det et mareridt, jeg accepterede ikke sådan en straf. Fængselsinspektør João G. kom til min celle for at tale med mig, for at hjælpe mig, jeg tog ikke imod denne hjælp, jeg var mistænksom over for tro, for han havde ret, han krævede til gengæld et direkte samarbejde om alt, hvad han ville vide, det var jeg villig til at gøre, for det var aldrig min plads at samarbejde om disse tjenester, men det var et bevis på, hvor god en mand han var. Fra denne straf kom det værste, jeg havde taget to psykofarmaka, ved mit vindue stod: jægeren, Chibanga og Piranha, det var jægeren, der gav mig de to psykofarmaka, en overordnet gik forbi, han var den mand, der havde ført mig til cellestraffen, Sampaio var hans navn. Da jeg stadig var påvirket af psykofarmaka, blev jeg rasende over at se Sampaio gå forbi min celle, jeg smadrede hele cellen, satte ild til madrassen, kom ud, og da vagterne kom for at hjælpe mig, løb jeg væk, gik ud i gården, tog en kæp og to sten og fik skrevet på min højre arm: Hævn, grusomt begær. Den dag var jeg klar til at dræbe vagterne eller enhver anden, der kom forbi.

Men de var kloge som altid, de kom for at tale med mig, de havde ingen anden udvej, for de vidste, at jeg var rasende og havde en hel fløj til at forsvare mig, hvis jeg proklamerede det, men jeg blev ikke , da jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle kæmpe uden at have ret, efter et par timer accepterede jeg forløsning, det vil sige den periode, hvor vi afsluttede forhandlingerne, og for at jeg ikke skulle gøre for meget, accepterede jeg, at de ville give mig 20 dage i en disciplinær celle, det vil sige slap, for det var der, jeg mødte Alfredo M., PSP'eren, ex-goon'en, en slyngel og en parochial, han udnyttede sin tilstand til at arbejde som sådan, til at starte sit job i mafiaen, han var en hård mand, fordi han allerede havde været bokseimester i mellemsværvægt, jeg kendte ham godt, og det var da, da jeg faldt i , jeg havde en episode, som jeg ikke ønskede at have, og som kunne have taget hans liv, fordi han allerede havde en historie med de sorte, der var gået for at afsone disciplinære sanktioner, Det var en hård tid, jeg vidste allerede, hvad der foregik, og jeg havde allerede sagt højt, at jeg ikke ville tage sådan en omgang fra ham, fordi ledelsen var tvivlsom, mafiaen var sat op, alle de sorte, der faldt for straffen og havde begået eller modtaget en eller anden straf for manglende respekt for vagterne eller tjenesterne, personalet eller ledelsen, ville betale gennem Alfredo M., han havde været tidligere politibetjent, han kendte mange af dem, og jeg kendte ham allerede som sådan, men da han højt proklamerede

Jeg vidste, at Alfredo M. ville komme til mig, men det var der, jeg begik en fejl. De forsøgte at slå mig ihjel, da jeg var på vej til omklædningsrummet for at tage et bad, det lykkedes ikke, der var to andre betjente med ham i beskyttelse, som ikke kunne stoppe mig. Det var der, jeg viste dem, at jeg ville have min grund til at leve; det var blevet indpodet i mig som et spørgsmål om at være en bairrista, fordi jeg allerede havde boet i kvarteret.

Jeg mistede min far tidligt, jeg blev voksen tidligt, og det havde konsekvenser for det liv, jeg senere levede, for det er fremtidens erfaring og transcendens, opdragelsens livsstil falder på den, og når den er hård, er vi tvunget til at få hårdere opdragelse, tidligt bringer det, hvad ingen sandsynligvis ønsker.

Det var på det tidspunkt, at Marcão-fasen var overstået, det var på det tidspunkt, at jeg begyndte at ville have mere fornuft, der skulle træffes en beslutning på styrmands- og ledelsesniveau, men jeg vidste, at overvågningen, som bestod af vagter og ledere, ville komme i vejen, det lykkedes mig at erhverve og komme i vejen for et andet væsen, men som ikke var mere end et væsen som mig, nogle gange er det et spørgsmål om muligheder, jeg søgte, jeg søger og jeg vil søge at få Lusitanos sjæl, jeg er en efterkommer af den portugisiske race af den vilde race,

Det er indlysende, at arvelighed eksisterer. Nogle gange stiller vi os selv følgende spørgsmål: Hvorfor eksisterer vi, hvem er vi, hvor bor ? Det er spørgsmål, der får os til at tvivle på, om vi kan leve, men vi ved, at vi er nødt til at vinde, alt var programmeret til at være sådan, jeg fortsatte på min fængselsvej, senere efter Marcãos kamp dukkede den gruppe op, der udgjorde overvågningstjenesten kaldet fængselsvagter, Jeg fangede gode fyre, jeg fangede alt, men helt ærligt ville de også bare leve, de ville aldrig skade mig, og jeg ville ignorere det, sådan er det, jeg lærte ikke tidligt, at man ikke altid kan vinde, jeg var på et ugæstfrit sted, et sted, hvor livet ikke var noget værd, jeg havde ingen interesse i at værdsætte den sande mening med mennesket andet end at tjene.

Jeg tjente, jeg tjente alt, hvad jeg havde at tjene, jeg var lydig, jeg vidste, at i politisk magt, i social magt, i undertrykkende magt er der altid en ting, du skal vide, hvordan man tilgiver. Jeg kunne have været en helt, hyldet af dem, jeg vendte tilbage til den jødiske dal, indtil jeg blev udvist fra kurset, jeg vendte tilbage til jødiske dal, jeg fandt det samme lederskab i Linhó, fordi de var det, jeg ikke ønskede at finde, jeg gjorde oprør mod alt og alle for alt, hvad jeg havde været igennem, det var sådan, det blev gjort, jeg levede med alt

jeg måske gøre for at overleve det hele

hvad han kunne møde, fordi fjenderne var magtfulde

De var maskinerne, der fortærede alt, de blev kaldt piratfisk, med andre ord, de skulle overleve alt, der var den diplomatiske del, etableringen af relationer, med andre ord, vi har en pædagog, vi har en assistent, en psykolog, en læge og en advokat, hvad nytter det, hvis der virkelig ikke er noget at sige. Jeg har haft kærlighed, platonisk kærlighed, der kommer i vejen for at være, i dette tilfælde en mand, jeg havde allerede haft alle livets glæder, jeg elskede en kvinde, der stadig er i min ånd i min sjæl i mit liv, det var en intens lidenskab, et af de mest varige forhold, der kan eksistere, som er langvarige. At elske, at have det sjovt, at elske væsenet er behovet for at elske væsenet til din fornøjelse for at overleve.

Historien går lige til den sidste omstændighed ved at være, alle kendte mig allerede, de ville sætte mig på prøve, jeg stod over for alt, hvad jeg stå over for, fra de værste mareridt, som vi lærer, før vi går i seng, de er historier fortalt af far og mor, så vi kan leve i harmoni og velvære, så velvære kan sejre, og vi kan bevare arvelighedens gaver fra begyndelsen af at være, alt, selvom det er absorberet af størrelse, er omfanget enormt, hvis vi taler om foreningen, de lige rettigheder for ...

være. Vi er alle blevet betroet en mission, den fortsætter, den vil fortsætte med at vokse, jeg vil fortsætte med at se den vokse, med kraft, præcision i handlingsøjeblikkene, for det bliver jeg nødt til at have nøjagtighed. Det er med tilgivelse, jeg fortsatte livet, som jeg var nødt til, og jeg fangede ærlige, sande mennesker, det hele var fantastisk, jeg fangede mennesker, der var i stand til alt, de var fast besluttede på at gøre alt, fordi jeg havde fornuften til at leve som dem, men de ville være klogere, jeg overgik dem i alt, jeg vidste, hvordan jeg skulle kombinere deres klogskab med min visdom, de var snu, men de ville altid være mere mig, men jeg kombinerede deres klogskab, jeg vidste, hvordan jeg skulle spille, jeg spillede også med deres viden med min. Jeg fortsatte med at leve i afsondrethed, lukket inde, det var en hård tid, uanset hvor meget skønhed jeg kunne se, uanset hvor meget medfølelse jeg måtte have, vidste jeg, at der kun var én vej ud. Jeg ønskede aldrig at skade nogen, jeg ønskede bare, at de ville lade mig leve, så jeg begav mig ud i den kamp, der var konstant, for de var alle stærke, de var alle væsener, men det var jeg ligeglad med, og jeg havde heller ikke noget at gøre med resten af den historie, der vil sig. Jeg var hård ved mine kammerater, ved dem alle sammen, jeg valgte ikke nogen, jeg ville bare opretholde hierarkiet i fængslet, og det gjorde jeg, alle adlød mig, hvis jeg ville have det, men jeg lod dem også leve, det var min måde, stoffer for mig at ryge, og de kunne gå godt, der var dem, der råbte til mig, at jeg skulle stoppe, fordi vejen var hård, en hård vej

Der var ikke noget andet valg, der var ingen flugt, det var vind eller forsvind.

På trods af alt dette lykkedes det mig at finde den hårde vej, jeg vidste, at jeg kunne komme ud midt i min straf, jeg vidste, at jeg også kunne komme ud i slutningen af min straf, jeg vendte alt om, med andre ord bekymrede jeg mig ikke, jeg havde det fint, jeg havde fængslet under min kommando, alle mine kammerater var der, det var da, jeg blev mere rasende over følelsen af at være, jeg vidste, at jeg havde allierede. Jeg fulgte ondskabens vej, jeg blev tolket som sådan, jeg troede, jeg var løven, men jeg var afhængig af heroin, en svær ting at gøre, at indtage. Jeg gik i kamp, en kamp, der ikke har sin lige, jeg stod over for dommere og pædagoger og assistenter, chefen for vagterne, jeg nød godt af dem et par gange, men ikke mange, men de var ikke nok til at sige, at jeg havde det godt, for opfølgningen bragte mig et problem, det største problem af alle, jeg er eller jeg ikke, jeg vil eller jeg vil ikke, med andre ord, alt, hvad vi kan stræbe efter, var fortsættelsen af alt, jeg havde lært, bedre endnu, jeg havde oplevet en situation efter adskillelsen af min far og mor. Min far var i militæret, min mor arbejdede ikke på det tidspunkt, og så kom hun til at arbejde som rengøringsassistent hos Curry and Cabral, hvor hun stadig arbejder. Jeg kunne godt lide min mor, jeg lærte ikke at leve med min far, med andre ord, jeg levede, men jeg blev...

Jeg var altid i tvivl, fordi han ikke havde en god karakter, med andre ord, hans karakter var ustabil, han var en militærmænd, der havde et job i den portugisiske stat, og jeg ville have mere, med andre ord, mere end det, han havde . Men arvelighed blev skabt, eller rettere vi blev vant til at være små, vi tager altid hensyn til, hvem der giver os, det vil være, hvad alle filosoffer har sagt, tilnærmelsen til forældrenes eksempel, fordi det eksempel, der gives os, når vi fødes, er det eksempel, der skal følges af den, der sætter os i verden, i dette tilfælde vil det være et globalt tilfælde, der er en far og en mor, det var det arbejde, der var konklusionen på, at jeg voksede op. Jeg blev, hvad jeg er, et ydmygt, fredeligt væsen, der ved, hvordan man lever, jeg betragtes som en type, den, der går og skal fodre sig selv, jeg blev det rigtige bæst, jeg mødte aldrig fængslet på samme måde igen, jeg blev den perfekte dræber af alle situationer, fordi jeg var ved at leve, og de vidste, at jeg var villig til at dræbe for at leve, de valgte den rigtige type som altid, den, der dominerer alle situationer, jeg svor over for mig selv, at jeg ikke ville gøre dem ondt, hvis de ikke gjorde mig ondt. Jeg fortsatte, rasende, altid opmærksom på alle bevægelser eller reaktioner, hvem de end måtte være, på det globale niveau af ledsagere, retning på niveauet af alt, hvad der omfatter al væren i retfærdighedens verden, for alt dette betalte jeg en pris, der var svær at betale, for alt dette blev det hele lagt ind i min begivenhed, alle kendte mig, og jeg kendte også dem.

Jeg kendte alle, det var spillets perfektion, det var sammenholdet, sammenholdet mellem dem, der lever sammen og er i daglig kontakt med befolkningen, uanset situationen; som den tiger, jeg var, vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle tilgive, de frygtede mig faktisk, de havde respekt for mig, der var ikke noget at gøre, vi taler om et fængsel, vi taler om en masse ting, det omfatter en værdi, der er svær at opnå, frihed, medmindre vi ikke skal igennem de sværeste situationer i livet afhængighed, vaner, der kan føre til overdrivelse, når vi taler om forbrugerisme, vi er forbrugeristiske væsener, som sådan blev jeg det uovervindelige dyr, jeg kaldte mig selv løven, jeg kæmpede mod dyr ligesom mig, med endnu hårdere viden, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle tilgive.

Jeg vidste, at der var mange skiderikker, og at deres livserfaringer havde været forskellige, nogle havde været børn af gode mennesker, og andre havde været børn af dårlige mennesker, som alt dette vil jeg gerne bekræfte tilstedeværelsen af alt det, som samfundet har at give, de lader identiske situationer gå uden at gøre noget, alle har brug for at have det godt, Vi lever i et samfund, hvor alle ønsker at have det , men det er det smukke ved at se sin nabo, nærhed, hvis du kommer for det gode, byder jeg dig velkommen, hvis du kommer for det dårlige, byder jeg dig dårligt velkommen, og du vil tage alt, al min dårlighed, men jeg ved også, at jeg er nødt til at gå, jeg kan ikke være så hård, de er mere end mine børn.

mødrene, måtte jeg også respektere dem, jeg opstillede en regel om, at alle skulle have det godt, vel vidende at kriminaliteten fortsætter, og behovet er stort, jeg lod mig rive med af begivenhederne, jeg blev den såkaldte narkoman, den, som alle foragter, men jeg havde værdi og blev anerkendt, ingen, ingen skulle være respektløs over for mig, uanset den svaghed, jeg følte i øjeblikket. De hyldede og respekterede mig alle sammen, de ville have mere af mig, jeg skulle være et eksempel, jeg være venligere, mere føjelig og kærlig.

Jeg betalte prisen ikke at vise dem, hvad de ønskede at se fra mig, jeg var hård, jeg var uhøflig, jeg gjorde alt for at fremme min beslutning, jeg kunne have tjent mere, jeg kunne endda have fået mere ud af det hele, de kunne lide mig, de fortalte mig endda om deres drømme, men jeg blev det bæst, jeg ønskede at være. Det var på grund af den situation, jeg levede i, indespærringen, isolationen, jeg havde også kvinder, alt var dæmpet med platonisk kærlighed, jeg elskede dem, jeg elsker dem.

Det hele var et spørgsmål om at leve i nuet, jeg havde store platoniske og amourøse forelskelser til det punkt, hvor der var kontakt, men undgik altid at ødelægge nogens liv, så jeg kunne få den smukke nydelse, jeg syntes ikke, det var nødvendigt, jeg var allerede fanget, jeg ville ikke ødelægge nogens liv, hvis de ikke ødelagde mit. Jeg var stadig forelsket, jeg var stadig

at elske, som jeg kun vidste hvordan, de var alle en del af min kærlighed, fordi de elskede mig, oprigtigt, de respekterede mig, det var mig, der ikke levede godt, jeg var fængslet, jeg vidste, at jeg måtte kæmpe for at vinde alt det tilbage, jeg havde mistet, friheden, men det var der, jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle stoppe, direktørerne, assistenterne, pædagogerne, vagterne ville have mig til at bløde op, det ville jeg have forstået, men jeg måtte også stoppe, stoppe alt, stjæle, bruge, ødelægge andre menneskers liv, Men jeg var altid god, jeg mishandlede aldrig nogen, jeg bankede aldrig nogen, hvis jeg ikke havde en grund til det, og selv hvis jeg havde, ville det være svært for mig at gøre det på grund af selve menneskeheden, jeg tog altid hensyn til moralske værdier, hver scenes værdier, for jeg er også et væsen, men de vidste, at ville få det største bæst, de nogensinde havde mødt, men det var alt sammen programmeret af mig, fordi jeg ville have det sådan, jeg lod dem vente, i frygt for at de ville tabe. Det hele handlede om hensigtsmæssighed, det var en hensigtsmæssighed at stå op, forbruge og dominere, det indså jeg tidligt, selv før jeg kom i fængsel, det var svære timer, dage, der aldrig gik, år, som jeg måtte afsone, jeg dominerede, fordi jeg var nødt til at kontrollere den situation, kom bagefter, jeg lavede endda sjov, men joken kostede mig. For aben, der legede, aben, der legede med sin mors kusse, jeg var ved at dø i et spil, fordi jeg vidste, hvordan jeg skulle kontrollere. Jeg var til dagens træning, jeg ville øve mig lidt, og jeg bad ham om at komme og øve sig med mig,

Jeg var en svag figur, det var bare for sjov, jeg klemte hans hals, han mistede bevidstheden, men i det øjeblik følte jeg en stramhed i mig, som jeg ikke havde lyst til at gøre, som jeg blev vist, jeg spillede, jeg kiggede på ham, jeg rejste mig, og han gik med mig, jeg fortalte ham, om alt var okay, der var ikke noget svar i modstrid, men da jeg kiggede på ham, fik jeg en følelse af, at der virkelig var sket, for han mistede bevidstheden. Jeg var, jeg var ikke klar over, hvor stærk jeg var, og det var begyndelsen på det helvede, jeg allerede havde været igennem:

- Er du okay? Jeg var bekymret.

Jeg viste ham altid medfølelse i øjeblikket, jeg ville ikke såre ham, jeg så på ham for at dulme al ondskenen, jeg havde misforstået ham fra træningen, det var overdrevet fra min side, han endte med at begå selvmord, det var alt sammen i håbet om en dag at være i dal med jøder.

Jeg håbede, at jeg ville leve i en jødisk dal, det var en simpel afledning for mig, med andre ord var det træning, som jeg ikke var forberedt på, min styrke var på sit højeste, jeg dominerede, fordi jeg vidste, hvordan man dominerer, men som i livet er der en pris, jeg betalte en høj pris for at være for meget af en mand i fængslet, jeg afsonede op til 5/6 af min straf, med andre ord, enhver

Fanger med en dom på mere end seks år kan drage fordel af 5/6, det er en lov.

Men vi har midten af straffen, omkring 2/3 og så 5/6. Jeg kom ud som 5/6, det var alt sammen et program, der skulle gavne min biografi under mit liv i fængsel, indespærret, jeg havde at gøre med gode mennesker, mennesker, som jeg forhandlede med, som var en del af ledelsen, mennesker, jeg endda kunne elske, hvis jeg ville, og så siden tobak, og det gik ikke længere, følte jeg et enormt had til disse mennesker. Det var mennesker, som ikke noget for mig, kun for cheferne på grund af de opgaver, de udførte. Der var en souschef, som jeg havde stor respekt for, hun var den første kvinde, der fik en udfordring fra mig, jeg var loyal, men så tænkte jeg, at jeg havde begået en fejl, det var hende, der nægtede mig min første usikre løsladelse i 10 års fængsel. Hun brød sig ikke om mig og forlangte, at jeg skulle tage en narkotest, men jeg var for snu til at indse, at det ville stoppe der, så jeg blev løsladt før tid efter en ansøgning, jeg havde sendt til dommeren. Hun gav mig fire dages midlertidig orlov på betingelse af, at jeg blev hørt af chefen, og de beordrede det, hun gav ham fire dages midlertidig orlov, forlænget på betingelse af, at han tog narkotesten, med andre ord manøvren, de vidste det altid, jeg undervurderede ham også mange gange, men jeg respekterede ham altid, fordi han fortjente min respekt. De var væsener, der

de gjorde deres bedste, men det skete, testen var positiv for brug af opiat, det vil sige heroin, cannabis, hash, men jeg spillede til min fordel, da jeg ansøgte, jeg gjorde krav på alt, hvad jeg havde at gøre krav på, fordi jeg var forbruger, jeg havde bedt min læge Ana F. om en medicin, fordi det var under eller et heftigt skænderi, at jeg gik til hende for at få hjælp, på grund af alt det, hun havde hjulpet mig med, bad jeg hende om medicinen, der hedder Tramal, og det var det øjeblik, hvor jeg følte, at jeg havde en allieret, Dr. Ana F. eller Tramal anklagede opiat under rutinemæssige omstændigheder, det var den situation, hvor jeg ville være clean. Jeg havde testet positivt for opiat i narkotesten, det var der, jeg lagde 2+2 sammen, med andre ord blev jeg rensat for narkotesten af min læge, hun hjalp mig, hun gav bekræftelsesdokumentet videre til spørgsmålet, narkotesten, ligesom jeg, appellerede mod den beslutning, der var blevet truffet, min ret var at , jeg appellerede og ansøgte til den højeste domstol, dommeren i domsretten, det er den højeste domstol for fanger, der skal sendes på fri fod, med den fordel at nyde de midterste 2/3 af straffen, en kamp fulgte, jeg overfaldt fysisk en fængselsbetjent, det var ikke fordi jeg ville, han ledte efter mit omdømme var stort i et fængselsmiljø, respekteret, men jeg opbyggede også denne respekt, respekt, ved at respektere vidste jeg

Jeg kunne ikke spille mod systemet. Systemet hersker af sig selv, fordi der skal være social orden, alt hvad kan ønske sig, trivsel, beslutningerne var forskellige, jeg havde alt, alt i min magt for at kunne udnytte 2/3-dommen, da mit omdømme var stort blandt vagterne og blandt mine kammerater, der var vagter, der også ønskede at udfordre mig og alt på et psykologisk, fysisk niveau og alt andet, du kan tænke på, fordi jeg vidste, det kunne ske i de tilfælde, jeg skulle følge, høringerne blev indkaldt til midten af 2/3 og 5/6 sætning også, ansøgningen var baseret på renheden af min rapport om spørgsmålet om cannabis screening; i ansøgning fortalte jeg dommeren, at analyserne havde vist chamon eller hash, men da jeg er et socialt væsen, har jeg aldrig levet i beskyttelse i fængslet, med andre ord måtte jeg forholde mig til resten af fængselsbefolkningen, og jeg fortalte dommeren, at jeg ikke indtog noget på det tidspunkt, det viste kun hash, så det var logisk, hvis jeg var sammen med mennesker, der indtog, og vi boede sammen i et lukket rum, det var meget normalt for mig at vise hash, fordi jeg indåndede luften. De udsatte beslutningen om min midlertidige løsladelse, fordi det var juletid, og dommeren skulle være væk i fjorten dage.

juleferie, men hun kom mig i forkøbet og gav mig

Efter næsten to en halv måned var det en lang tid med kvaler, da jeg ønskede at komme ud af , fordi

Jeg havde været der i mange år, ti år. Men jeg overvandt det og holdt ud indtil den dag, jeg forlod det usikre arbejdsmarked, og jeg fik fire dages forlænget orlov fra det usikre arbejdsmarked, som jeg gennemførte med succes. Men det ville blive et hårdere fag for mig, fordi jeg skulle være mere respektfuld og holde mig ude af problemer, men så snart jeg var , to måneder inde i min midlertidige kontrakt, var der nogen, der ville gå i vejen for mig, og det skete. Jeg blev involveret i et slagsmål, hvor drengen blev behandlet lidt dårligt, men jeg var heldig, at han var et individ, et individ med en mands repertoire, vi blev låst inde i cellerne, efter ordre fra undersøgelsen, med dette blev vi hørt, jeg sendte et papir, hvor jeg undskyldte, så han ikke ville få mig i klemme, det var der ingen grund til. Først ville han ikke høre på drengen, fordi han sagde, at det ikke kunne være, det kunne ikke have været en joke, fordi han havde forsøgt at slå mig med en kniv. Så lykkedes det ham at acceptere drengens version og ringede til mig, og jeg fortalte ham den samme version, at det var en træningssession, en joke, at det kunne være endt galt, han tog heller ikke den version, jeg havde fortalt ham, særlig godt, med andre ord, da han var en beat guard, havde han allerede mange års tjeneste og omgang med "casdatrolas", med andre ord, det er navnet på dem, der allerede har mange år i fængsel, der skete ikke noget mig eller drengen, de tog os ud straffen.

Jeg fortsatte med at leve et normalt liv, jeg begyndte at undgå problemer endnu mere, det lykkedes mig at tage fire fridage mere, og så skete det igen, i marts 2007, jeg havde 11 dage tilbage, før jeg kunne tage endnu en fridag, i begyndelsen af april havde jeg snydt en person med stoffer, med andre , jeg gav ham sand i stedet for de rigtige ting, han kom mod mig, jeg kunne ikke slå ham, for så ville jeg blive straffet denne gang, jeg var allerede blevet advaret, jeg forsvarede mig bare, og var det.

Men et problem kommer aldrig alene, jeg lod det gå, det var det, der skete som følge af denne grund, , der ikke kunne være sket, udfoldede sig, en riga igen, men denne gang ville jeg ikke slippe af sted med det, de ville afskære mig, og det var det, der skete. Jeg kaldte en person til min celle for at få nogle oplysninger, fordi denne person ikke kunne lide den måde, jeg på, og jeg havde svoret over for den mand, der gav mig oplysningerne, Nuno Maluco, en sand kriger, han havde også usikre forhold som mig, jeg havde svoret over for ham på min nevøs vegne, at jeg ikke ville gøre noget, at jeg bare ville vide hans navn, jeg insisterede en hel dag på løftet om, at jeg ikke ville gøre noget, vi var næsten ved cellens lukketid, jeg kaldte personen til min celle og spurgte ham, hvorfor han talte om noget, han ikke havde gjort.

Jeg vidste, at Nuno Maluco aldrig ville lyve for mig i en situation som denne, han var en af de mænd, jeg altid respekterede, fordi han også var en sand kriger, jeg følte mig vred over, at han fornægtede mig og fornægtede Nuno. Jeg overfaldt ham, og så kom vagten ind i min celle og så manden ligge livløs på gulvet på grund af det slag, jeg havde givet ham, men vagten så ingenting, han så kun den faldne mand, han kunne ikke sige noget uden at have været vidne til det, men den fyr var en stikker, det var det, der ville komplicere min situation, Men alligevel vidste jeg, at jeg ikke ville slippe fra det, for jeg havde aldrig sladret om nogen, og de var ivrige efter at straffe mig for alt, ledelsen, cheferne, fordi jeg aldrig holdt kæft, når fangerne klagede over . Jeg blev altid set som sådan, en promotor af disse sager eller kampformer, og så fik jeg fem dages straf, jeg afsonede dem i cellen, det var en straf, jeg forsvarede mig med, at den enkelte havde haft det dårligt og var faldet, og han sagde version, at han virkelig var blevet slået, og det skete på et tidspunkt, hvor mine 2/3 var ved at blive vurderet. Jeg ville have en god chance for at komme ud, hvis der ikke var noget galt med mig, dvs. ingen disciplinære sanktioner i mellemtiden. Men denne gang skulle jeg virkelig erklære mig ikke-skyldig, da jeg blev hørt for mine 2/3, og jeg fortalte lægen, at jeg var uskyldig, og at jeg ikke havde gjort noget,

Jeg tog ikke hensyn til dette, jeg følte mig forurettet over situationen, men jeg ventede på afgørelsen, og afgørelsen afskar mig muligheden for at komme ud ved 2/3, så jeg kun kunne drage fordel af en ny vurdering, en vurdering af mine 5/6 af straffen, med andre ord ville jeg komme ud ved 5/6, fordi loven begunstiger det, begunstiget i dette tilfælde, ville jeg alligevel komme ud ved 5/6, men det ville koste mig næsten 3 år mere i fængsel, i stedet for at insistere på at indgive en appel for at annullere dommerens afgørelse, så jeg kunne få en ny vurdering før 5/6, hvor jeg skulle tilbringe mindst seks måneder i stilhed. Min straf blev udmålt i marts, jeg blev hørt i maj samme år med henblik på prøveløsladelse, afgørelsen om 2/3-snittet var endnu ikke kommet, det var på det tidspunkt, mit liv kunne være blevet endnu mere kompliceret, jeg følte mig , trist, men jeg vidste også, at størstedelen af min straf allerede var udstået. Så skete der situation, denne gang med en vagt, det kunne have været en situation, der kunne være gået over, hvis det ikke havde været for, at vagten talte til mig på en grov og barsk måde, jeg fulgte ikke hans ordre, jeg slog ham i ansigtet, han var alene med mig, men en anden vagt kom til, han sluttede sig meget hurtigt til sin kollega, og de angreb mig sammen, jeg slog ham ikke mere, de holdt også hurtigt op med at forsøge at mig, de bad mig bare om at gå ind i sygeafdelingens venteværelse, de kom chefer

Jeg fortalte dem, at der ikke var sket noget, kun at jeg ikke havde fulgt ordren, for da vagten stadig blødte fra munden, vidste de, at det havde en aggression på en eller anden måde, fra en simpel aggression eller til en utilsigtet situation, og det var, hvad jeg fortalte dem, jeg havde ingen grund til at angribe vagten, jeg talte endda godt til ham, jeg fortalte dem også, at det havde været et uheld, og det er, hvad jeg altid har hævdet.

De holdt mig indespærret og ventede på undersøgelsen, ringede til den jødiske sikkerhedsafdeling, ringede til indlæggelsen. Men jeg var parat til at gå videre med min tese om, at det virkelig havde været et uheld, jeg kunne ikke indrømme, at det var en ufrivillig handling, så ville jeg have tabt. Så jeg var nødt til at basere mig på det faktum, at hvis jeg ville gå videre med denne tese, måtte der være en modsigelse mellem vagterne. Vagten Leite var den, der blev overfaldet, men han skrev heller aldrig, at jeg faktisk overfaldt ham, det var den anden vagt, der lavede rapporten, som havde taget en dreng derhen, der var i beskyttelse, han var også gået til sygeafdelingen, det er rutine, da fangen er i beskyttelse, skal han ledsages af vagter, jeg ved virkelig, at han så, hvad jeg gjorde, fordi han var vidne til alt, så det var ham, der lavede rapporten til mig for at blive straffet med en disciplinær sanktion, der også tog mig retten.

Men den dag, jeg blev afhørt hos den offentlige anklager, fik jeg at vide, at der var rejst en sag mod mig for et påstået overfald på vagten Leite, men den person, der ledsagede mig den dag, var vagten Oliveira, denne vagts historie med mig var et venskab, jeg fik inde i fængslet, jeg var på et kursus i kontorprogrammer på computerniveau, jeg havde en skærm, der hed Lina, jeg blev utilsigtet forelsket i hende, og denne vagt, Oliveira, kunne også godt lide hende og fik hende klippet. Han vidste, at jeg kunne lide hende, og hun kunne lide mig, så det var der, båndet begyndte, han blev ven med mig, han kunne have talt dårligt om mig for at komme sammen med hende, han begyndte at tale mere med mig, og han lyttede til mine udtalelser hos den offentlige anklager, og han skrev alt ned, hvad jeg havde sagt, jeg fastholdt, at det var et uheld, fordi jeg aldrig ville have forestillet mig, at denne vagt ville hjælpe mig, han kom at kunne lide mig, efter det endte han i Monsanto, et fængsel, der var blevet ombygget fra et almindeligt fængsel til et højsikkerhedsfængsel, det var der i maj 2007, at fængslet blev indviet, i mellemtiden tog jeg til Monsanto, fordi jeg var nødt til at vente på, at processen udviklede sig, et kompliceret fængsel, der var lavet til at huse terrorister, mere voldelige forbrydelser, kriminelle organisationer, vi bliver altid overvåget, konstant, fordi vi lever i et hårdere regime, det vil sige, at fangerne først er i et hårdere regime.

De havde alle håndjern på, så de ikke kunne forlade cellen, og de havde kun en times rekreation om dagen. Men jeg var der først i maj 2008, og jeg var også i en celle i lang tid, men jeg fik ikke håndjernene mere, jeg fik et regime, der ikke var åbent, men vi havde andre aktiviteter, vi havde fodbold, håndbold og gymnastik, vi kunne også gå på biblioteket, men det var alt sammen afbrudt, det var ikke alt sammen på samme dag.

Jeg svarede og forsvarede den samme tese igen, men da jeg steg ud af bilen for at gå ind i , så jeg, at betjent Leite, gerningsmanden, var ledsaget af betjent Oliveira, og jeg havde langt fra forestillet mig, at jeg ville få en dejlig overraskelse, da jeg begyndte at lytte til betjent Leites vidneudsagn, jeg hørte den tese, som jeg havde forsvaret, da jeg blev afhørt hos den offentlige anklager, og det var der, jeg følte, at betjent Oliveira havde hjulpet mig. Retten hævdede også, at de ikke var overbeviste om, at det virkelig var en ulykke, men de gjorde, hvad de skulle, og hvis der ikke er beviser på det modsatte, kan ingen dømmes. Jeg blev frikendt, og min advokat var også fremragende, da jeg havde ventet på retssagen i Monsanto højsikkerhedsfængsel, gav de mig en vurdering, jeg var præcis to måneder fra løsladelse, og de overførte mig til IP i Alcoentre, jeg havde allerede tilbragt tid i det fængsel, jeg fik en overførsel, som jeg ikke havde brug for.

Det var efter flere krav, som jeg allerede havde stillet i , det er et åbent fængsel, der hedder fængselskolonien, og da jeg havde to måneder tilbage, sendte de mig tilbage for at gå ud på gaden, og så gik jeg.

Jeg ville virkelig gerne være i et åbent fængsel, for jeg tilbragte halvandet år i Monsanto, og uanset hvor mange jobs vi udfører der, er det et meget lukket regime.

Det var umuligt at få stoffer derind, fordi der ikke kunne komme mad eller noget udefra, og besøget havde et glas, der ikke tillod fysisk kontakt, men jeg har altid sagt til mig selv, at af alle de dårlige ting, der er sket for mig, har jeg haft gavn af at opgive heroin.

*** LUKNING ***

PINK FLOYD - OS OG DEM

" Os og dem

Og når alt kommer til alt, er vi kun

almindelige mænd Mig og dig

Kun Gud ved det

Det er ikke, hvad vi ville vælge at gøre Fremad

råbte han bagfra

Og den forreste række døde

Og generalen sad, og

linjerne på kortet bevægede

sig fra side til side

Sort og blå

Og hvem ved, hvad der er hvad, og hvem der er hvem

Op og ned

Og i sidste ende er det kun rundt og rundt Har

du hørt, at det er en kamp om ord

Plakatbæreren råbte

Hør her, søn, sagde manden med pistolen Der

er plads til dig indenfor

"Jeg mener, de slår dig ikke ihjel, så hvis du giver dem et kort, skarpt stød, så gør de det ikke igen. Er du med? Jeg mener, at han slap billigt, for jeg ville have givet ham en røvfuld - jeg ramte ham kun én gang! Det var kun en forskel

Men egentlig ... jeg mener, gode manerer koster jo ikke noget,
vel?"

Ned og ud

Det kan ikke undgås, at der er meget af det omkring

With, uden at

Og hvem vil benægte, at det er det, kampene handler om?

Af vejen Det er en

travl dag

Jeg har ting i tankerne

mangel af prisen på te og et

stykke"

Den gamle mand døde

COPYRIGHT© PINK FLOYD
